

1744/2013. (X. 17.) Korm. határozat

a Nemzeti Bűnmegelőzési Stratégiáról (2013–2023)

1. A Kormány a Nemzeti Bűnmegelőzési Stratégiát (2013–2023) az 1. mellékletben foglaltak szerint állapítja meg.

2. A Kormány felhívja a bűncselekmények megelőzéséért felelős minisztert az adott intézkedésért felelős feladat- és hatáskörrel rendelkező miniszterek bevonásával a Nemzeti Bűnmegelőzési Stratégia (2013–2023) és a céljainak megvalósításához szükséges intézkedések végrehajtására.

Felelős: a bűncselekmények megelőzéséért felelős miniszter a feladat- és hatáskörrel rendelkező miniszterek bevonásával

Határidő: 2023. december 31.

2a. A bűncselekmények megelőzéséért felelős miniszter a Nemzeti Bűnmegelőzési Stratégia (2013–2023) és a céljainak megvalósításához szükséges intézkedések végrehajtása során a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanácsot bevonhatja.

2b. A Kormány felkéri a nem általa vagy valamely tagja által irányított vagy felügyelt szervezetet, hogy működjenek közre a Nemzeti Bűnmegelőzési Stratégia (2013–2023) és a céljainak megvalósításához szükséges intézkedések végrehajtásában.

3. A Kormány felhívja a pénzügyminisztert, hogy – a belügyminiszter bevonásával – a központi költségvetésre vonatkozó előterjesztések előkészítése során biztosítsa, hogy a 2022. költségvetési évtől kezdődően a Nemzeti Bűnmegelőzési Stratégia (2013–2023) céljainak megvalósításhoz biztosított forrás évenkénti összege legalább 850 000 000 (nyolcszázötvenmillió) forintban kerüljön meghatározásra.

Felelős: pénzügyminiszter

belügyminiszter

Határidő: a 2022. évi költségvetés előkészítésétől kezdve folyamatosan.

4. Ez a határozat a közzétételét követő napon lép hatályba.

Nemzeti Bűnmegelőzési Stratégia (2013–2023)

2013.

1. BEVEZETÉS

1.1. Mandátum

A kormányzati stratégiai irányításról szóló [38/2012. \(III. 12.\) Korm. rendelet 35. § \(2\) bekezdés a\)](#) pontja szerint a szakpolitikai stratégia előkészítésének megkezdéséről, majd elfogadásáról a Kormány dönt.

A Nemzeti Bűnmegelőzési Tanácsot létrehozó [1087/2011. \(IV. 12.\) Korm. határozat](#) 2. pont a) alpontja alapján a Tanács a legújabb tudományos eredményekre figyelemmel kidolgozza és a Kormány elé terjeszti a társadalmi bűnmegelőzés új nemzeti stratégiájának a tervezetét.

1.2. Készítők

A bűnmegelőzés új nemzeti stratégiáját a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács (a továbbiakban: NBT) készítette elő az Elnök és a Titkárság koordinációjával. A Stratégia megalkotásában szakmai együttműködő partner volt az NBT – a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanácsról szóló [1087/2011. \(IV. 12.\) Korm. határozatban](#) meghatározott – valamennyi tagja, a Belügyminisztérium és az Országos Rendőr-főkapitányság.

1.3. Tervezési kontextus

Jelen dokumentum megfelel a kormányzati stratégiai irányításról szóló [38/2012. \(III. 12.\) Korm. rendeletben](#) lefektetett szabályozásnak, követi a vonatkozó, Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium által készített ajánlást és szakmai útmutatót, mind a stratégia alkotás módszertana, mind tartalmi és formai követelményei tekintetében.

1.4. Időtáv

Jelen dokumentum középtávú szakpolitikai stratégiának tekinthető, tíz évre, 2023-ig határoz meg célokat a bűnmegelőzés vonatkozásában. A stratégia részét képezi a 2013–2015 közötti időszakra vonatkozó intézkedési terv, amely az ezen idő intervallumban elindítani tervezett bűnmegelőzési témájú projekteket (intézkedések) tartalmazza.

1.5. Alkalmazott módszertan

Az alkotók célja egy komplex stratégiai dokumentum létrehozása, amely a jelenlegi magyar és nemzetközi helyzet, valamint a prognosztizálható jövőbeli trendek figyelembevételével meghatározza a következő tíz év jogalkotási, szervezetfejlesztési, képzési, szemlélet- és tudatformálási feladatait, valamint a szükséges össztársadalmi fellépés elősegítésének lehetőségeit a bűnmegelőzés területén.

Ennek érdekében az alábbi vizsgálati technikák kerültek alkalmazásra a dokumentum kidolgozása során:

- a [115/2003. \(X. 28.\) OGY határozattal](#) elfogadott „a társadalmi bűnmegelőzés nemzeti stratégiájáról” című stratégiai dokumentum végrehajtási tapasztalatainak feldolgozása, értékelése,
- bűnügyi statisztikák többszintű elemzése,
- az Európai Unió jogszabályi környezetének és ajánlásainak vizsgálata,

- a várható nemzetközi tendenciák felmérése, elemzése; Magyarországra vonatkozó hatásuk vizsgálata,
- nemzetközi tapasztalatok felhasználhatóságának vizsgálata, a jó gyakorlatok megismerése,
- bűnmegelőzési tevékenységhez kapcsolódó hazai szervezetek megkeresése kérdőíves formában.

2. A BŰNMEGELŐZÉS ALAPELVEI

2.1. Általános célok

Magyarország kriminálpolitikai törekvése a közrend erősítése, a közterületek biztonságának fokozása, a bűnözés mennyiségi visszاسzorítása és csökkentése, a bűnözéssel okozott károk és negatív hatások enyhítése, megfelelő védelem biztosítása a családok és egyének számára, végső soron az állampolgárok biztonságérzetének javítása. Jelen stratégiai dokumentum ezen kriminálpolitikai célok megvalósítását kívánja szolgálni.

A stratégiai dokumentumban megfogalmazott prioritások, beavatkozási területek és intézkedések alapján lehetőség nyílik arra, hogy javuljon a közbiztonság; csökkenjen a közterületen elkövetett bűncselekmények száma; csökkenjen a korábban bűncselekményeket elkövetők visszaesési rátája; csökkenjen a gyermek és fiatalkorúak veszélyeztetettsége; csökkenjen az áldozattá válás veszélye, ugyanakkor az áldozattá vált személyek segítése és a bűnözés okozta károk kezelése a jelenleginél hatékonyabb és teljesebb körű legyen.

A bűnmegelőzési szakpolitikát a kriminálpolitika részeként a többi társadalompolitikával összhangban kell értelmezni, kialakítani.

2.2. A bűnmegelőzés elvi háttere

A közbiztonság a társadalom életminőségének a része, olyan kollektív, értékkel bíró termék, amelynek kialakítása és megőrzése közös ügy. A büntető igazságszolgáltatás önmagában nem elég hatékony a kriminalitási probléma kezelésére, az önállósult bűnmegelőzési politikával és áldozatpolitikával kiegészített kriminálpolitika az egyes társadalmi feszültségforrások és devianciák – ideértve a bűnözést is – koncentráltabb, s így hatékonyabb kezelését jelenti.

Bűnmegelőzés alatt minden olyan intézkedést és beavatkozást értünk, amelynek célja vagy eredménye a bűnözés mennyiségi csökkentése és az állampolgárok biztonságérzetének javítása, történjék az a bűnalkalmak csökkentésével, a bűnözést gerjesztő okok hatásának mérséklésével vagy az áldozattá válás megelőzésével. A jó bűnmegelőzési politika nem egyetlen dimenzióban – hagyományosan az elkövetővé válás megelőzésének dimenziójában – értelmezi a prevenció feladatokat, hanem célba veszi a bűnelkövetés minden lehetséges aspektusát: az elkövetőt, az áldozatot és a bűncselekményi szituációt is.

A komplex bűnmegelőzési megközelítésnek egyszerre kell rövid, közép- és hosszú távon eredményt elérnie, így egyaránt feladata lehet egy bűnözési szempontból súlyosan fertőzött terület, például egy közpark környékének biztonságosabbá tétele, ahol a közvilágítás megoldásával, a környezet rendbetételével rövid időn belül jelentős közbiztonsági javulás érhető el, vagy például az iskolai erőszak visszاسzorítása, amely jellemzően egymásra épülő, hatásait csak hosszabb távon kifejtő munkával kezelhető sikeresen. Ezek a feladatok eltérő megközelítést, más-más eszközök igénybevételét követelik meg. Míg rövid távon nem várható kedvező hatás az elkövetővé válást gerjesztő reprodukciós folyamatok alakításától, addig a közbiztonságot koncentráltan, gyorsan és látványosan javító, tipikusan szituációs eszközök – a mélyen húzódó reprodukciós folyamatokra gyakorolt hatás híján – jellemzően nem vezetnek hosszú távú, tartós eredményre. Az elkövető-, az áldozat- és a szituáció-központú bűnmegelőzési eszközök együttes alkalmazása tehát a komplex bűnmegelőzési politika egyik legfontosabb követelménye. A bűnmegelőzés differenciáltsága azonban más elvárásokban is visszatükröződik. Így többek között a bűnözés-kontrollban részt vevők körének kiszélesedésében. Az állam a bűnözésért viselt felelősségének egy részét a

társadalom egyéb szegmenseire – a helyi önkormányzatokra, a közösségekre, az üzleti szférára, az egyházakra és végső soron az állampolgárra – telepíti. Ezt a felelősségmegosztást a partnerség elve fejezi ki. A bűnmegelőzés koncepciója szerint a bűnmegelőzési tevékenység az állam, a közösségek és a polgárok közötti folyamatos kommunikáció során alakul: ebben a folyamatban fejeződnek ki a helyi érdekek és problémák, fogalmazódnak meg a problémákhoz igazodó megoldási javaslatok, és történik meg a sikerekről vagy kudarcokról szóló visszacsatolás.

A bűnmegelőzés alapelve a társadalom hagyományos közösségeiben meglévő szolidaritás támogatása, az alulról induló, összefogáson alapuló kezdeményezések felkarolása. A bűnmegelőzés szakmai törekvései közé tartozik a társadalmi befogadás és a tolerancia erősítése, az előítéletek elleni fellépés, a diszkrimináció minden formája elleni következetes küzdelem és a bűncselekmény következtében elszenvedett károk reparálását célzó helyreállító igazságszolgáltatási eszközök minél szélesebb körű alkalmazása.

2.3. Kapcsolódások és lehatárolás

A stratégia átfogóan kezeli a bűnmegelőzés témakörét. A célok meghatározásával a stratégia kijelöli a bűnmegelőzés fő prioritásait, ugyanakkor a benne foglalt, 2013–2015-re vonatkozó intézkedési terv tartalmazza a célok eléréséhez szükséges eszközöket, ezek forrásait, a feladatok felelőseit és közreműködőit, a végrehajtási határidőket, valamint a végrehajtást mérő indikátorokat.

Jelen stratégia nemzeti stratégia, ezért Magyarország területére koncentrál, így a hazai előzmények és a bűnözési helyzet értékelése alapján jelöli ki a szükséges cselekvési irányokat, ugyanakkor figyelemmel van a nemzetközi dokumentumokban megfogalmazott elvekre és javaslatokra, az Európai Unió egyes tagállamainak már bevált jó bűnmegelőzési gyakorlataira is.

A bűnmegelőzés a kriminálpolitika része. A kriminálpolitika nemcsak azt határozza meg, hogy milyen magatartásokat kell büntetendővé nyilvánítani, illetve, hogy a büntetendő cselekmények elkövetőit milyen mértékben kell büntetni, hanem kijelöli a bűnözéssel szembeni küzdelem büntető igazságszolgáltatási rendszerén túlnyúló feladatokat is. A társadalompolitikába beágyazott kriminálpolitika foglalkozik a bűnmegelőzés, az áldozatsegítés, a mediáció és a bűnüldözés hatékony módszereivel, illetve a bűnözés okozta hátrányok mérséklésével kapcsolatos feladatokkal is. A stratégia figyelemmel van továbbá a kriminálpolitika egyéb, bűnmegelőzésen kívüli célkitűzéseire is.

A stratégia tekintettel van azokra a szakpolitikákra is, amelyekkel a bűnmegelőzésnek közös kapcsolódási pontjai vannak. Ezek a szakpolitikák: az egészségpolitika, a családpolitika, az ifjúságpolitika, a gyermekvédelem, a sportpolitika, az oktatáspolitikai, a kulturális politika, a drog és alkohol elleni fellépés, a szociálpolitika, a foglalkoztatáspolitikai, az önkormányzati politika, a természetvédelmi politika, az építésügyi politikai, társadalmi felzárkóztatás és a cigányság integrációját célzó program, a szegregációt kezelő program, a kiberbiztonság, valamint a családon belüli erőszak elleni fellépés. A fenti szakpolitikák és kormányzati programok több ponton kötődnek egymáshoz, eredményességük záloga az egymásra figyelemmel történő tervezés és a koordinált végrehajtás.

A fenti szakpolitikai törekvések ismerete, szintetizálása nélkülözhetetlen, erre a stratégia figyelemmel van. A kapcsolódó szakpolitikákkal ugyanakkor a stratégia csak a szükséges mértékben foglalkozik, ezért a más szakpolitikai stratégiákban (például Nemzeti Ifjúsági Stratégia) megfogalmazott szakmai törekvések átvétele és ismertetése nem célja. A stratégia alapvetően a hagyományos, illetve a gyakran előforduló bűncselekmények megelőzésére koncentrál. Azokkal a kriminális jelenségekkel (például a környezetkárosító, a korrupciós jellegű és a gyűlölet-bűncselekmények megelőzése), amelyek megelőzése, kezelése az állami szervek speciális felkészültségét igénylik, a stratégia nem foglalkozik.

2.4. A stratégia kiemelt beavatkozási területei

Jelen stratégia

- a településbiztonság fokozása érdekében megvalósítandó célok,
- a gyermek- és fiatalkori bűnözés megelőzésével kapcsolatos célok,
- az áldozattá válás megelőzésével és az áldozatok segítségével kapcsolatos célok és
- a bűnismétlés megelőzéséhez szükséges célok elérésére fókuszál.

Az időskorúak életkori, fizikai, mentális sajátosságaikból és a társadalomban betöltött szerepükénél fogva az átlagnál sérülékenyebbek, kiszolgáltatottabbak, mindazonáltal a gyermekeknek és fiataloknak való példamutatással összefüggésben aktivitásuk kiaknázható tőkét rejt magában. Ezért a stratégia valamennyi prioritásában horizontális szempontként előtérbe kell helyezni az idősek védelmét, segítségét, lehetséges bevonásukat a bűnmegelőzési programokba.

A stratégia hosszú távra tervez, ezért nem követ statikus szemléletet. Emiatt a stratégia támogatja a gyakorlatcentrikusságot, a reflexivitást, az innovatív kezdeményezéseket, így teret enged annak, hogy az időközben felbukkanó vagy megerősödő, közbiztonságot érintő kihívásokra a jövőben adekvát válaszokat lehessen adni.

3. JÖVŐKÉP

A bűnmegelőzés összetett cselekmény: gazdasági, társadalmi, jogszabályi és technológiai változásokkal párhuzamosan jelentősen változhat a fókusza is. Míg a bűnmegelőzés több területén (humán oldal) kizárólag hosszú távú programok érhetnek el valós eredményeket, a bűnmegelőzés környezete rövid időn belül is jelentős változásokon mehet keresztül. Az NBT küldetésének fontos eleme, hogy állandó szakmai programja, hosszú távú céljainak következetes megvalósítása mellett képes legyen gyorsan reagálni a környezet változásaira, és ebben hatékonyan segítse partnereit is. Jelen stratégiai dokumentum tartalmazza a 2013–2015-re vonatkozó intézkedési tervet (8. fejezet: Beavatkozási területek, Célok Intézkedések) is, vagyis mindazon intézkedést, melynek előkészítését a fenti intervallumban meg kell kezdeni. A stratégia teljes tíz éves időtávja azonban jelentősen túlmutat ezen időszakon, így mindenképpen indokolt, hogy a nemzetközi és hazai tapasztalatokra, valamint a bűnmegelőzés szereplőinek igényeire figyelemmel olyan általános célkitűzések kerüljenek megfogalmazásra, amelyek nem csupán a jelenlegi, de a később elkészítendő intézkedési tervek alapjául is szolgálnak, illetve meghatározzák a bűnmegelőzés egész viszonyrendszerét, kívánatos szerkezetét.

Jelen fejezetben megfogalmazásra kerülnek azon átfogó célok, amelyek a bűnmegelőzés beavatkozási területeitől függetlenül általános érvényűek, és melyekre a stratégia teljes időtávja alatt kiemelt figyelmet kell fordítani. Az intézkedési tervben megjelentő intézkedéseket kivétel nélkül ezen átfogó célok figyelembe vételével szükséges kidolgozni és végrehajtani.

Ezt követően röviden kitérünk azokra a társadalmi, gazdasági, szociális jellemzőkre, valamint közigazgatási sajátosságokra, amelyek jelentős mértékben befolyásolják a társadalom vett bűnmegelőzés különböző aspektusait. Ezen külső körülmények megváltoztatására a bűnmegelőzési tevékenység közvetlen hatást nem képes gyakorolni, a felsorolt célok megvalósítása messze meghaladja jelen stratégia kereteit és lehetőségeit. Megfogalmazásuk azonban több szempontból is fontos. Tudatosítani szükséges az adott célt elérni kívánó szervezetek számára, hogy tevékenységüknek bűnmegelőzési aspektusa is van; sikeres tevékenységük pedig kézzel fogható, adott esetben meghatározó jelentőségű hatást gyakorolhat a bűnmegelőzés környezetére, ebből adódóan magára a bűnmegelőzés egészére is. Emellett a bűnmegelőzési tevékenységet folytató szervezetek számára is kiemelten fontos,

hogy tisztában legyenek a körülöttük zajló, a bűnmegelőzéshez valamilyen formában kapcsolódó folyamatokkal: hogy közreműködésükkel, a hatásokra való tudatos ráerősítéssel maximalizálni tudják a pozitív hatásokat, valamint felkészülhessenek a negatív hatások kezelésére.

A bűnözési folyamatokat érdemben befolyásolni képes megközelítésnek egyaránt figyelemmel kell lennie az áldozattá-, a bűnelkövetővé válás, illetve a bűnelkövetők ismételt bűnelkövetésének megelőzésére, továbbá a már áldozattá váltak megfelelő támogatására. Ezen belül különös figyelmet kell fordítani a sérülékeny csoportokra. A bűnözést újratermelő folyamatokra történő reagálás mellett a településbiztonság körében megjelenő bűnalkalmak részben szituatív eszközökkel történő megelőzése teszi teljessé a kriminálprevenációs fellépést.

3.1. Átfogó célok

Rendszerszintű bűnmegelőzés. A bűnmegelőzési tevékenység a rendőrség, az önkormányzatok és a kormányzati szervek esetében oly módon kerüljön fejlesztésre, hogy az ne többletfeladatként, illetve többletadminisztrációként jelentkezzen az egyes szervezeteknél, hanem a jelenlegi folyamatok optimalizálásával, átalakításával, az eljárásrendek, belső utasítások, szükség esetén szabályozó eszközök bűnmegelőzési nézőpontú felülvizsgálatával kerüljön rá sor.

Koordinált bűnmegelőzési munka. Fontos célkitűzés, hogy a szakpolitikai, társadalom- és gazdaságpolitikai intézkedésekben, egyéb kormányzati célokban a bűnmegelőzés célkitűzései megjelenjenek és érvényre jussanak. Szükséges, hogy a bűnmegelőzéssel kapcsolatos szabályozási elképzelések, stratégiák, jogszabályok, irányítási tervek és elvárások, valamint a más tárcák által tervezett és végrehajtani kívánt pályázati kiírások, forráselosztások összehangolásra kerüljenek. Az NBT feladata a különböző érdekek, szempontok szinkronba hozása, az egységes bűnmegelőzési fellépés biztosítása.

A bűnmegelőzés hasznosságának tudatosítása. A bűnmegelőzés társadalmi hasznosságát, erőforrás-hozadékait, költségsökkentő hatását mérni kell. A mérések, kutatások eredményeit is felhasználva a társadalom széles körében általánosan, a büntető igazságszolgáltatásban, valamint a bűnmegelőzésben érintett állami és önkormányzati szerveknél dolgozók esetében céltartan kell tudatosítani a bűnmegelőzés társadalmi hasznosságát. El kell érni, hogy a bűnmegelőzési szemlélet az élet szerves részévé váljon.

Hatékony beavatkozások. A kriminálpolitika irányítóinak felelőssége az, hogy valós problémákra érdemi válaszokat adjanak. A bűnmegelőzés sok ember munkáját, valamint megfelelő dologi, anyagi eszközöket feltételez, ezért sem mindegy, hogy a rendelkezésre álló, többnyire korlátozott erőforrások felhasználása hogyan történik. A stratégia céljait megvalósító egyes intézkedések végrehajtásakor, illetve jövőbeni tervezésekor a hatékonyságot, az eredményorientált beavatkozást és a fenntarthatóságot kell szem előtt tartani. Annak megítélésére, hogy az adott bűnmegelőzési program mennyire hatékony, eredményes, az elérhető nemzetközi és hazai kutatások támpontot adhatnak. A külföldi példákat szem előtt tartva be kell vonni a felsőoktatási intézményeket a bűnmegelőzési programok értékelési rendszerének kidolgozásába, hiszen a modern bűnmegelőzés követelménye a mérés, amely a hasznosság mértéke. A bűnmegelőzési programok költséghatékonyságát mérő kutatásokat is támogatni kell, az eredményeiket pedig nyilvánossá kell tenni.

Szabálysértések. Az állampolgárok biztonságérzetét – több más összetevő mellett – a tapasztalt jogsértések rombolják. Bár a bűnmegelőzés nevéből is következően a jogalkotó által a társadalomra veszélyesebbnek ítélt cselekmények megelőzését célozza, az állampolgárok nem tesznek különbséget értékhatárok szerinti elkövetés között, számukra a szabálysértés is bűn. A bűnmegelőzési intézkedések megvalósítása során – az állampolgárok biztonságérzetét szem előtt tartva – a szabálysértések megelőzésére is figyelni kell.

A támogatások koncentrált felhasználása. A forrásbővítésben aktiválható szereplőket fel kell kutatni és be kell vonni. A támogatási gyakorlat során a folyamatos, rendszerszemléletű és építkező fejlesztéseket, kísérleti programokat, projekteket szabad csak támogatni, ezek a támogatások nem lehetnek azonosak a támogatott szervezetek alapvető szakmai feladatainak „projektesítésével”. A rendelkezésre álló forrásokat koncentráltan és tervezhető módon szükséges felhasználni. A stratégia végrehajtása során biztosítani kell a bűnmegelőzés terén megvalósított helyi programok közötti koherenciát. A bűnmegelőzés finanszírozását oly módon kell rendezni és kialakítani, hogy a bűnmegelőzés pénzügyi háttere legalább középtávon (négyéves időintervallumban) előre tervezhetővé váljon.

Együtműködők azonosítása. A bűnözés társadalmi jelenség, amely nem kezelhető egyoldalú intézkedésekkel, ezért a rá adott válasznak is komplexnek kell lennie, amelybe be kell vonni az összes lehetséges érintettet. A bűnmegelőzés irányítása, működtetése kormányzati feladat, azonban a bűnözés visszaszorításában az állammal törvényes módon együttműködni kívánókat azonosítani kell.

Eredményes kommunikáció. A bűnözési helyzet korrekt ismertetése, a bűnmegelőzési programok hatékonyságának tudatosítása alapvető feladat. El kell érni, hogy a média a bűnözéskezelés pozitív eredményeit mutassa be, és ismertesse a hatékony megelőzési technikákat. A kommunikáció során meg kell találni azt a kényes egyensúlyt, amely lehetővé teszi, hogy az állami beavatkozást, fellépést az érintettek elfogadják, ugyanakkor figyelni kell arra, hogy azok ne a bűnözéskezelés mindenki által igaznak vélt sztereotípiáiból táplálkozzanak, hanem valóban hatékony megoldásokat hordozzanak. A médiának kiemelt szerepet kell adni a normakövető magatartás terjesztésére, valamint a bizalom helyreállítása érdekében.

3.2. A bűnmegelőzést befolyásoló külső tényezőkből levezethető jövőkép

Az aktív bűnmegelőzési tevékenység bármilyen hatékony és kiterjedt, forrásokkal megfelelően ellátott, nem érhet el valódi sikereket a tág értelemben vett környezeti hatások megfelelő támogatásának hiányában. Ezek a környezeti hatások kiterjednek az élet minden területére: megjelennek a családi és közösségi kapcsolatokban, az oktatásban és nevelésben, az államhoz és intézményeivel való viszonyunkban és a normakövetési hajlandóságunkban. Kiterjed a szociális területre, a leszakadó rétegek támogatására és felzárkóztatására a társadalomba. Minden olyan területre, amely valamilyen formában növelheti, csökkentheti vagy determinálhatja a bűnelkövetővé vagy áldozattá válást.

A felsorolásra került környezeti hatások olyan általános célokat határoznak meg, amelyek közvetett vagy közvetlen módon hatást gyakorolnak a bűnmegelőzés problémakörére. Részletes vizsgálatuk, a bűnmegelőzésre gyakorolt hatásuk bemutatása, és különösen megoldásuk meghaladja e stratégia kereteit, ugyanakkor szükséges felhívni a figyelmet a köztük lévő szoros kapcsolatra.

Az államhoz kötődő hatások

- a büntető igazságszolgáltatás belátható időn belül, az áldozatok számára átlátható módon hozza meg döntéseit;
- a büntető igazságszolgáltatásban, a rendőrségen, a nevelési-oktatási intézményekben, a szociális és egészségügyi ellátásban dolgozó szakemberek kiválasztása és értékelése kompetencia alapú rendszer figyelembe vételével történjen;
- a rendőri beavatkozás, közterületi jelenlét célja, indoka minden esetben világos és az érintett közösség számára elfogadott legyen;
- a rendőrség a közösség problémáira a közösséggel, a közösséget képviselő szervezetekkel együttműködve ad választ;

- a bűncselekmények áldozatává vált személyek számára biztosított a személyes helyzetüknek és szükségleteiknek megfelelő tájékoztatás, bánásmód, védelem, a szakszerű és gyors ellátás;
- a helyreállító igazságszolgáltatási eszközök az áldozatok számára széles körben ismertek és hozzáférhetőek.

Társadalmi hatások

- az állampolgárok öngondoskodási képessége erősödik, felelősségérzete növekszik;
- a konfliktusok erőszakmentes feloldásának szemlélete növekszik a társadalomban;
- szélesedik a fiatalok szociális kapcsolatrendszere, nagyszámú összetartó a kallódó fiatalokat megtartó közösség alakul ki;
- a helyi közösségépítő programok eredményeként erősödik a társadalmi összetartás, az informális kontroll;
- a kölcsönös segítségnyújtás eredményeként fokozódik a lakóközösségek önvédelme;
- erősödik a fiatalok önkontrollja, normakövetése és felelősségvállalása;
- az alkohol- és drogproblémákat hatékonyan és időben kezelik;
- a korán megjelenő antiszociális viselkedést időben kezelik.

Egyéb hatások

- a szociális városrehabilitáció során a településrészek megújulása komplex szemlélet alapján történik;
- a visszaeső bűnelkövetők száma csökken;
- a fogvatartottak nagy száma szerez általános iskolai végzettséget, szakmát;
- a bűnelkövetők munkaerő-piacra történő be/visszalépése növekedik, képessé válnak a társadalom hasznos tagjává válni;
- a bűnelkövetők közösségbe történő integrációs esélye emelkedik;
- az áldozattá válás, a másodlagos és ismételt áldozattá válás kockázata alacsony, az állampolgárok biztonságérzete magas;
- az áldozatsegítő támogatások ismertsége és hozzáférhetősége széleskörűvé válik;
- a verseny- és szabadidősport elterjedtsége nő, előtérbe kerül a „tiszta játék” elvének érvényesülése;
- a büntetés-végrehajtási intézetből kikerülők munkavállalási esélyei nőnek;
- az önkormányzatok kivétel nélkül rendelkeznek közbiztonsági és bűnmegelőzési stratégiával, amit rendszeresen a helyi viszonyokra reagálva frissítenek.

4. A TÁRSADALMI BŰNMEGELŐZÉS NEMZETI STRATÉGIÁJÁRÓL SZÓLÓ 115/2003. (X. 28.) OGY HATÁROZAT FELÜLVIZSGÁLATA ÉS ÉRTÉKELÉSE

A társadalmi bűnmegelőzés nemzeti stratégiájáról szóló [115/2003. \(X. 28.\) OGY határozat \(a továbbiakban: TBNS\)](#) volt Magyarország első bűnmegelőzési stratégiája, amely a bűnmegelőzést a társadalompolitika részeként értelmezve egy olyan koncepciót próbált érvényre juttatni, amely a büntető igazságszolgáltatáshoz kapcsolódva ugyan, de annál jóval szélesebb hatóságban célozza meg a bűncselekmények számának csökkenését, a közbiztonság és a lakosság biztonságérzetének javítását.

A nemzetközi irányelvekre és a hazai előzmények értékeire építve olyan szemléletet juttatott érvényre, amely a bűnmegelőzés kialakult gyakorlatának újraértékelését eredményezte. Kiemelten hangsúlyozta, hogy a bűnmegelőzési szemléletnek mindig tükröznie kell irányelveiben és intézkedéseiben a társadalmi bűnmegelőzés komplexitását, ossztársadalmi feladatait, amely a teljes lakónépesség biztonságának megteremtésével és a bűnözés csökkentésével az életminőség javítását kell, hogy megcélozza. A [TBNS](#) ezért célkitűzésként a közbiztonság megteremtését, a bűnözés csökkentését jelölte ki, valamint minden korábbinál

nagyobb szerepet szánt a helyi önkormányzatoknak és a lakossági önszerveződések erősítésének. A [TBNS](#) az állam feladatát a stratégiai iránymutatásban, az ágazati társadalompolitika intézményeinek adekvát működtetésében és a társadalmi bűnmegelőzés szervezeteivel való együttműködésben, illetve azok támogatásában, működési feltételeik megteremtésében nevesítette.

4.1. A [TBNS](#) eredményei

Az elmúlt 10 évben a [TBNS](#) öt prioritásának (1. gyermek- és fiatalkori bűnözés megelőzése, 2. az áldozattá válás megelőzése, 3. a városi bűnözés csökkentése, 4. családon belüli erőszak csökkentése, 5. bűnismétlés megelőzése) végrehajtása során születtek sikerek és voltak kudarcok is.

Az 1999-es és a 2001-es jogalkotási előzményekre támaszkodva (a bűncselekmények áldozatainak kárenyhítését célzó Korm. határozat és Korm. rendelet) született meg a bűncselekmények áldozatainak segítéséről és az állami kárenyhítésről szóló [2005. évi CXXXV. törvény \(a továbbiakban: Ást.\)](#) és került 2006. január 1-jétől felállításra az Áldozatsegítő Szolgálat. A TÁMOP-5.6.2-10/1-2010-0001 kódszámú kiemelt projekt keretében Magyarország három régiójában sor került az áldozatsegítő szolgáltatások fejlesztésére: kialakításra került a 24 órában elérhető telefonos diszpécierszolgálat, az Észak-magyarországi régióban pszichológus segíti az arra rászoruló áldozatokat, valamint kiépítésre került az önkéntes rendszer.

A családon belüli erőszak megelőzésében az áldozatok intézményes védelmét szolgáló szervezet alapjait egy 2005-ben induló modellprojekt teremtette meg. Létrejött a 24 órában ingyenesen hívható Országos Kríziskezelő és Információs Telefonszolgálat, az OKIT. Budapesten és hét régióban regionális kríziskezelő hálózat, valamint országos ellátási körzettel titkos menedékház működik. Bevezetésre került a távoltagezés jogintézménye.

A Pártfogó Felügyelői Szolgálat (a továbbiakban: Szolgálat) szervezeti reformja 2003-ban történt meg. A Szolgálat alkalmas a közösségben végrehajtott szankciók felügyeletére és egyidejűleg az elítélt beilleszkedésének, visszailleszkedésének támogatására. A Szolgálat számos innovatív jó gyakorlatot alakított ki. A közösségi foglalkoztatók felállításával a külön magatartási szabályok végrehajtása intézményes háttérrel kapott, ahol gazdag programkínálattal és csoportmódszerek alkalmazásával bővítik a bűnismétlés megelőzése céljából rendelkezésre álló személyre szabott eszközök körét.

A helyreállító módszerek bevezetése és alkalmazása terén a mediáció megteremtése érdemel említést. A Büntető törvénykönyvről szóló [2012. évi C. törvényben \(a továbbiakban: Btk.\)](#) előírt mediáció az elkövetőt az elkövetett bűncselekmény sértettjére vagy a megsértett közösségre mért kár valós súlyával szembesíti. A helyreállító módszerek elérték a büntetés-végrehajtási intézetben szabadságvesztésüket töltőket is.

A büntetés-végrehajtási szervezet egyik kiemelt feladata lett a reintegrációs törekvések ellátása érdekében az együttműködés kialakítása és fenntartása a társadalmi és civil szervezetekkel, börtönmissziókkal, egyházakkal, alapítványokkal. A büntetés-végrehajtási intézetek a fogvatartottak részére a társadalomba történő visszailleszkedés elősegítése érdekében

– a szellemi és lelki fejlődés illetve a társadalmi elvárásokra való érzékenység fejlesztésével – a programok széles skáláját szervezik. Jelenleg közel 300 együttműködési megállapodás van érvényben, amelyek lelki gondozás, karitatív tevékenység, oktatás, képzés, tanfolyamok, tréningek, szakkörök, jogi tanácsadás, képviselő, segélyezés tevékenységeket rögzítenek. Elsősorban a fiatalok fogvatartottakat célzó általános iskolai oktatás célja a megfelelő, alap iskolázottsági szint elérése, amely esetlegesen a fogvatartás alatt is, de a szabadulás után is megfelelő alapot teremt a továbbtanulás lehetőségére és ezzel a reintegrációs törekvések érvényesülésére.

A felnőttoktatásban elsődleges cél a szakmai képzés alapjainak megteremtése, mellyel a későbbiekben az egyén megtalálja helyét a társadalomban, ezzel lehetőséget kap a társadalmi normáknak megfelelő életvitelre. A TÁMOP keretében megvalósuló programok során helyi képzési-foglalkoztatási tevékenységekkel segítik elő az elítéltek visszailleszkedését, valamint kidolgozásra és kipróbálásra került egy többszakaszos, a fogvatartottak munkaerő-piaci és társadalmi reintegrációját célzó szolgáltatáscsomag.

A büntetés-végrehajtás szervezete nagy hangsúlyt fektet a fogvatartottak foglalkoztatására. A fogvatartott a munkáltatás eredményeképpen saját magát tartja el, segítséget nyújthat keresményéből családjának. A munkáltatás során olyan szükségletek idegződnek be az egyénbe, melyek a szabadulás után is „normális” életvezetést hozhatnak a további életvitelbe. A gyermek- és ifjúságvédelem területén a [TBNS](#) a gyermekvédelmi jelzőrendszer fejlesztését tűzte ki kiemelkedő célként, amelynek fejlesztése számos pályázati konstrukcióban került támogatásra.

A városi bűnözés csökkentése területén a bűnmegelőzés építészeti eszközökkel célkitűzéseinek megfogalmazása, a graffiti elleni küzdelem jó gyakorlatának kialakítása, a települések közbiztonsági és bűnmegelőzési stratégiáinak elkészítésére tett ösztönzések és a helyi hálózatépítés támogatása emelendő ki.

Európai Uniós forrásokat is sikerült bevonni a bűnmegelőzési célú fejlesztések megvalósításába. A TÁMOP 5.6.1 pályázati konstrukció keretében helyi programok valósulnak meg. A TÁMOP 5.6.1.A konstrukció az elítéltek reintegrációját, az 5.6.1.B konstrukció a gyermek- és fiatalok áldozattá és elkövetővé válásának megelőzését szolgálja, míg az 5.6.1.C pályázatok célja az állampolgárok áldozattá válásának megelőzését és a már bűncselekmény áldozatává vált személyek sérelmeinek kezelését célzó ellátó rendszer hatékonyabbá tétele.

4.2. A TBNS hiányosságai

A [TBNS](#) nem minden célkitűzése valósult meg, érdemi előremozdulás ott született, ahol intézményesült a stratégia szemlélté (például áldozatsegítés, büntetőügyekben alkalmazható mediáció, büntetés-végrehajtás – ideértve a pártfogást is), mert ezeken a területeken – a szigorú költségvetési hozzáállás következtében jelentős korlátozásokkal ugyan, de – megvalósulhattak humán, dologi és szakmai (például továbbképzések, szupervízió, modellprojektek) fejlesztések. Ugyanakkor a bűnmegelőzés rendszerének elindítása és működtetése során számos akadály merült fel, amit nem sikerült leküzdeni.

A pályázati rendszerű finanszírozási mód a tekintetben jónak bizonyult, hogy a motivált szervezetek nagy érdeklődése kísérte a kiírt pályázatokat, és számos jó gyakorlat került kialakításra és megvalósításra, ám a fenntarthatósági szempontot nem sikerült érvényesíteni, így a pályázati források elapadása a jó kezdeményezések elhalását vonta maga után. Olyan pályázati rendszert szükséges kiépíteni, amely nagy hangsúlyt fektet a fenntartható fejlődést eredményező programok, kezdeményezések támogatására. Emellett olyan feladatokat, programokat kell támogatni, amelyek hosszú távon önerőből fenntarthatók, vagy önfenntartóvá válhatnak.

A stratégia új szemléletének egyik hozadéka volt a korábbi jó gyakorlatok háttérbe szorulása is. Így például azzal, hogy a [TBNS](#) a városi bűnözés csökkentését helyezte fókuszába, a korábban megkezdett sikeres tanyagprogramok kevesebb figyelmet kaptak.

A [TBNS](#) jelentősen kitágította a bűnmegelőzésben aktív szerepet vállaló szervezetek körét, ugyanakkor az együttműködés mélysége és a bűnmegelőzés folyamatába bevont területek köre mind az állami, mind pedig a civil szféra esetén jelentős további fejlődésre ad lehetőséget.

A [TBNS](#) végrehajtása korlátozottan lehetett csak sikeres, mert míg elfogadásának idején támogatása erős volt, a szakterületet irányító miniszteri poszton történt többszöri személyváltás a felsővezetői támogatottság fokozatos csökkenését is jelentette.

A [TBNS](#) megalkotása óta több büntetőpolitikai változásra is sor került, ezek célkitűzései bár alapjaiban megtalálhatók a stratégiában, bizonyos kiegészítésekre mégis okot adnak. Az eltelt évek alatt sokat változott a bűnözés, új bűnözési típusok jelentek meg, átalakult az Európai Unió programok irányultsága.

Tekintettel arra, hogy a [TBNS](#) volt az ország első bűnmegelőzési stratégiája, így az volt az elsődleges feladata, hogy fókuszba helyezze a bűnmegelőzés szakterületét, és megalkossa azt a stratégiát, amely eredményre vezethet az elkövetővé- áldozattá válás megelőzése, a bűnalkalmak csökkentése és a bűnisméltés megelőzése területeken. A stratégia egyes célkitűzései megvalósításra kerültek, így idejét múlttá váltak; az elért eredményeket az új stratégiában tovább kell vinni, a részsikereket pedig megfelelő korrekciókkal sikerré kell fejleszteni. Mindenképpen szükséges a további építkezés, a kor új kihívásaira történő válaszadás, a bűnmegelőzés intézményrendszerének továbbfejlesztése, bővítése, és az ehhez szükséges kiszámítható anyagi forrás megteremtése.

4.3. Nemzetközi szervezetek tevékenysége

A bűnmegelőzés területén a nemzetközi szervezetek alapvető célja a tagállamok közötti tapasztalat-, illetve információcsere támogatása, részben a tagállami gyakorlatok, részben az intézményi és jogi háttér vonatkozásában. Az elmúlt években számos olyan kötelező erejű instrumentum, illetve ajánlás került kidolgozásra, amely a bűnmegelőzésre fókuszál vagy azzal összefüggésben állapít meg követelményeket.

Az ENSZ Gazdasági és Szociális Bizottságának a hatékony bűnmegelőzés támogatásáról szóló határozata alapján a „bűnmegelőzés területe olyan stratégiákat és intézkedéseket foglal magában, melyek célja a bűnözés kialakulása kockázatának, valamint a társadalomra illetve, egyénekre vonatkozó káros hatásainak csökkentése, az által, hogy az összetett okokra kíván hatni”. A multidiszciplináris megközelítést követve a dokumentum kiemelten foglalkozik a gazdasági-társadalmi fejlesztés és felzárkóztatás kérdésével, különös tekintettel a gyermekekre, családokra és fiatalokra, magában foglalva az egészségügy, oktatás, lakhatás és foglalkoztatás kérdéseit. Fontosnak tartja az együttműködés erősítését a kormányzati és nem kormányzati szervek között, a programok fenntarthatóságát és elszámoltathatóságát, az emberi jogok és jogbiztonság illetve a különböző társadalmi csoportok eltérő igényeinek figyelembe vételét. A 2005-ben felülvizsgált határozat elsődleges célkitűzései között a bűnmegelőzés és büntető igazságszolgáltatás közötti összhang megteremtése kiemelt szerepet kapott.

2009-ben jelent meg az ENSZ Standardok és normák gyűjteménye a bűnmegelőzésben és a büntető igazságszolgáltatásban című összefoglaló dokumentuma, amely külön fejezetben foglalkozik a bűnmegelőzés területével, magában foglalva az áldozatok kérdését is. Ide köthető továbbá az ENSZ Gazdasági és Szociális Bizottságának a városi bűnmegelőzés területére vonatkozó határozata, amely továbbra is a releváns szervek és intézkedések közötti koordináció fontosságára hívja fel a figyelmet, ugyanakkor nem fogalmaz meg közvetlen ajánlásokat.

Az ENSZ keretein belül, a bűnmegelőzéssel és a kábítószer kérdésekkel foglalkozó hivatal (a továbbiakban: UNODC, United Nations Office on Drugs and Crime) végez bűnmegelőzéshez köthető tevékenységet. A Bűnmegelőzési és Büntető Igazságszolgáltatási Bizottság (CCPCJ, Commission on Crime Prevention and Criminal Justice) feladata a vonatkozó ENSZ-normák kialakítása és folyamatos felülvizsgálata, valamint a tagállamok közötti információ- és tapasztalatcsere biztosítása. Az ENSZ a bűnmegelőzés területét, mint a bűnözésből fakadó társadalmi és gazdasági költségek csökkentésének lehetőségét kezeli. Kiemelt prioritásként

foglalkozik a városi bűnmegelőzéssel, a fegyveres erőszak, illetve a bűnismétlés megelőzésével. Alapvető célja a közösségek biztonságának biztosítása és ezáltal a tagállamok fenntartható fejlődésének támogatása. Tekintettel a szervezet átfogó jellegére, értelemszerűen a bűnmegelőzés vonatkozásában is holisztikus megközelítést követ, a bűnözés gyökereiként alapvetően az egyenlőtlenséget, szegénységet és diszkriminációt nevezi meg. Az ENSZ egyértelműen szorgalmazza a tagállami, regionális és helyi szintű bűnmegelőzési stratégiák kidolgozását, mely tevékenységhez kész szakmai támogatást adni.

Az ENSZ, illetve az UNODC számtalan további, célzott kiadvánnyal rendelkezik a bűnmegelőzés területére vonatkozóan, így külön kézikönyve van a városi bűnözés megelőzése, a gyermekek és fiatalok bűnmegelőzése, az áldozatsegítés és -védelem, továbbá a rendőrség, az ügyészség, a büntető igazságszolgáltatás és a helyreállító igazságszolgáltatás számára.

Az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (a továbbiakban: EBESZ) céljainak megfelelően alapvetően nem nevesíti prioritásai között kifejezetten bűnmegelőzést, azt a szervezett bűnözés elleni küzdelem, illetve a konfliktuskezelés részeként tekinti. A konfliktus-megelőzés területén számos EBESZ ajánlás és kézikönyv létezik, amelyek kidolgozásában részben hazai szakértők is részt vesznek. Ide sorolható többek között a közösségi rendészet gyakorlati aspektusaira koncentráló kézikönyv, a románok elleni konfliktuskezelés aspektusait összefoglaló kiadvány, a gyűlölet-bűncselekmények megelőzésével foglalkozó kiadvány. Az EBESZ keretében az elmúlt években Magyarországon is sor került a rendészeti szakértők számára nyújtott képzésekre, azonban ezekre a lehetőségekre érdemes a jövőben nagyobb hangsúlyt fektetni.

Az Európa Tanács (a továbbiakban: ET) tevékenysége sokkal inkább egyfajta jogfejlesztő együttműködés. Az ET sem foglalkozik elkülönítetten a bűnmegelőzéssel, a bűnözés elleni küzdelmet egységesen kezeli, ide sorolva a szervezett bűnözés bizonyos aspektusait. Egyes kiemelt, átfogó témákkal (terrorizmus elleni küzdelem, kiberbűnözés, korrupció, kábítószer elleni küzdelem) természetesen elkülönítetten foglalkozik az ET, ugyanakkor minden esetben megpróbálja azokat összekötni a releváns, kapcsolódó területeket.

Az elmúlt időszakban számos egyezmény és ajánlás került kidolgozásra, így a nők elleni és kapcsolati erőszak megelőzésére a gyermekek szexuális kizsákmányolása, az emberkereskedelem, a kiberbűnözés elleni, valamint a terrorizmus megelőzésére vonatkozó egyezmény. Az Európa Tanács jelenlegi törekvése annak felmérése, hogy ezek az ajánlások és intézkedések milyen módon valósulnak meg a gyakorlatban, illetve hogyan lehetne hatékonyabban használni őket, milyen esetleges változtatásokra van szükség, akár a tagállamok részéről, akár az egyezmények vonatkozásában.

Magyarország részéről az eddigieknek megfelelően folyamatos részvételt kell biztosítani az e területen működő szervezetek munkájában, ellátva a tagságunkból fakadó feladatokat. Ezek a tevékenységek a kapcsolatépítés, tapasztalatszerzés mellett lehetőséget biztosítanak a hazai érdekérvényesítés erősítésére a nemzetközi szakpolitikai lépések meghatározása és végrehajtása során.

4.4. Az Európai Unió tevékenysége a bűnmegelőzés területén

Az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés 84. cikke értelmében: „az Európai Parlament és a Tanács rendes jogalkotási eljárás keretében intézkedéseket állapíthat meg a bűnmegelőzés terén a tagállami intézkedések előmozdítására és támogatására, kizárva azonban a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek bármilyen harmonizációját”. Az Európai Uniónak ennél fogva lehetősége van a megfelelő intézkedések kialakítására, valamint a tagállamok tevékenységeinek támogatására.

Ezen a területen az EU alapvetően a tagállamok közötti tapasztalatok és gyakorlatok megosztására koncentrál, részben a büntetőeljárások vonatkozásában, másrészt a bűnözés,

illetve a visszaesés mennyiségi és minőségi csökkentése érdekében. Kiemelt figyelmet kapnak természetesen a bűnözés tekintetében sérülékeny társadalmi csoportok és személyek. Ennek megfelelően uniós szinten az elmúlt időszakban széles skálát lefedő, generális prevenciót célzó büntetőjogi javaslatok születtek, ide kapcsolva többek között a kábítószer-prevenciót, a számítástechnikai bűnözés, az emberkereskedelem, illetve a gyermekpornográfia elleni küzdelmet is.

Az Unió 2014 végéig hatályos bel- és igazságügyi együttműködési keretprogramja, a Stockholmi Program is ennek megfelelően fogalmazza meg a hatékonyabb bűnmegelőzéshez köthető célkitűzéseit. Ennek értelmében a bűnözés szintje leginkább a bűnmegelőzést célzó – többek között a társadalmi beilleszkedést előmozdító – hatékony intézkedésekkel csökkenthető, olyan multidiszciplináris megközelítést követve, amely az adminisztratív intézkedések meghozatalát, valamint a hatóságok közötti együttműködés előmozdítását is magában foglalja.

Kiemelendő ugyanakkor, hogy az Európai Unió bűnmegelőzés területén végzett tevékenysége nem kizárólag a bel- és igazságügyi együttműködést meghatározó Bel- és Igazságügyi Tanács keretein belül zajlik, e terület szorosan kötődik más tanácsi formációkhoz, így többek között a Foglalkoztatás, Szociálpolitika, Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi ügyek Tanácsához illetve az Oktatás, Ifjúság, Kultúra és Sport Tanácshoz. Az elmúlt években több, releváns ajánlás is kidolgozásra került ezekben a keretekben, többek között a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelem és a családon belüli erőszak áldozatainak segítségével foglalkozó tanácsi következtetések.

4.5. Európai Bűnmegelőzési Hálózat

Az Európai Unió keretei között az általános bűnmegelőzés, mint szakpolitikai terület a bel- és igazságügyi együttműködésen belül elsősorban Európai Bűnmegelőzési Hálózat (European Crime Prevention Network, EUCPN) tevékenysége révén jelenik meg. A 2001-ben felállított, és jelenleg a 2009/902/IB tanácsi határozat alapján működő hálózat hozzájárul az uniós szintű bűnmegelőzés különböző vonatkozásainak fejlesztéséhez és támogatja a nemzeti és helyi szintű bűnmegelőzési tevékenységeket, kiértékelte információkat gyűjt, vizsgál és ad át, beleértve a jelenlegi bűnmegelőzési tevékenységekre vonatkozó bevált gyakorlatokat is. A hálózat tevékenységének része a bűnözésből eredő releváns fenyegetések meghatározására és az azokra adható válaszokat összegző, stratégián alapuló, munkaprogram kidolgozása és végrehajtása. A hálózat céljainak elérését elősegítő és eredményeinek széles körű terjesztését szolgáló konferenciákat szervez, éves Európai Bűnmegelőzési Díjat (ECPA) ítél oda az arra érdemes projekteknek. Az EUCPN jelenleg zajló értékelése során kiemelt kérdés, hogy a hálózat miként tudná hatékonyabban az Európai Unió Tanácsa és az Európai Bizottság rendelkezésére bocsátani szakértelmét.

A Hálózat Tanácsának (Board) tevékenységében tagállamonként egy kijelölt kormányzati képviselő, illetve esetlegesen annak helyettese vesz részt. A Tanácsot nemzeti képviselők és az elnök alkotja, tevékenységét a végrehajtó bizottság készíti elő. A hálózat saját munkájának eredményét több formában is becsatornázhatja az Unió döntéshozatali mechanizmusába, de ez elsősorban a hatáskörrel rendelkező tanácsi munkacsoporton (GENVAL) keresztül valósul meg, illetve minden évben jelentést tesz tevékenységeiről az EU Bel- és Igazságügyi Tanácsának. A hálózat munkáját a nemzeti kapcsolattartó pontok és 2010 óta egy titkárság is segíti.

5. BŰNÜGYI HELYZET

5.1. Bevezetés

Ha Magyarország bűnügyi helyzetét kívánjuk áttekinteni és objektív képet szeretnénk alkotni, a puszta statisztikai adatelemzés nem elegendő. Az ország bűnügyi operatív helyzetének megismeréséhez a statisztikai adatok értékelése csak egy, bár fontos forrása. Hasonlóan fontos kérdés a lakosság közbiztonságba vetett hite, az erről való vélekedése, amelyet napjainkban szubjektív biztonságérzetnek is nevezünk. A szubjektív biztonságérzetet meghatározza az ország, illetve a szűkebb lakóhely objektív közbiztonsági állapota, valamint számos más tényező is, mint a médiában elhangzó információk, az adott személy társadalmi státusza, az ország gazdasági helyzete, a migráció, a többségi társadalom kisebbségekkel szembeni vélekedése, és fordítva, a társadalom tagjainak és csoportjainak frusztrációja, illetve számos más tényező.

A következmények nélküli bűnelkövetés, a társadalom tagjainak „fásultsága”, a „miért tegyek feljelentést, úgysem történik semmi” gondolat látszatra csökkenti az ismertté vált bűnözés számszerű adatait, azonban rombolja a társadalom közbiztonságba, végső soron az állam és a rendvédelmi szervek működésébe vetett hitét. Önmagában a szigorú büntető és szabálysértési jog nem előzi meg a bűnözést, de következetes törvényi szabályozás, és megfelelő szankció nélkül nem beszélhetünk bűnmegelőzésről sem. E tekintetben a legfontosabb változások a [Btk.](#) és a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló [2012. évi II. törvény](#) hatályba lépése. Emellett szigorodtak a büntetőeljárás és a büntetés-végrehajtás szabályai is. Szigorodtak a visszaesőkkel kapcsolatos szabályok, kiszélesedett a jogos védelem kerete, a büntethetőség korhatára a legsúlyosabb, a társadalom számára legveszélyesebb erőszakos bűncselekmények esetében 12 éves korra csökkent, a fiatalok bűnelkövetőkkel és szabálysértőkkel szemben is szigorúbb szabályok alkalmazandók.

A társadalom jogos elvárása, a bűnözés csökkentése, és a bűnözőkkel szembeni gyors, hatékony, arányos, ámde törvényes fellépés. A zéró tolerancia érvényesülésének jogalkalmazói oldala a bűnüldözés: az ügyészség, a nyomozó hatóságok és a bíróság feladata. A bűnmegelőzési oldalnak ez előbbi kettő azonban csak részét, persze nagyon fontos részét képezi. A jogsértések megelőzésénél kiemelten fontos, hogy a társadalomra fokozottan veszélyes cselekményekre, szociális-gazdasági folyamatokra a jogalkotás és a bűnüldözés gyorsan és hatékonyan legyen képes reagálni. Ha az adott bűncselekménnyel szemben nincs érdemi fellépés, nincs hatósági válasz, vagy az eljárás hosszan elhúzódik, az elkövetett cselekményekre nincs törvényi visszatartó erő, így bűnmegelőzésről sem lehet szó.

A bűnügyi helyzetelemzés célja a bűnmegelőzés számára adatokat szolgáltatni Magyarország bűnügyi operatív helyzetéről, meghatározni a bűnözés által leginkább veszélyeztetett társadalmi csoportokat, illetve a legfertőzöttebb területeket. A bűnmegelőzési stratégia az intézkedéseivel reagál a statisztikai adatokra, kimutatott tendenciákra, hiszen a helyzetelemzés célja a beavatkozási területek és a célcsoportok meghatározása.

A bűnügyi helyzetelemzés ismertetésekkor figyelemmel kell lenni arra a tényre is, hogy a bűncselekmények mellett a jogrendszer azokat a tevékenységeket vagy mulasztásokat, amely a bűncselekményekhez képest kisebb fokban sértik vagy veszélyeztetik Magyarország állami, társadalmi vagy gazdasági rendjét, a természetes és jogi személyek, valamint a jogi személyiség nélküli szervezetek személyét vagy jogait, szabálysértésként ítéli meg. A lakosságot leginkább irritáló, zavaró szabálysértések különösen: a rendzavarás, a garázdaság, a közbiztonsági tevékenység jogosulatlan végzése, a tiltott prostitúció, a veszélyes fenyegetés, a tulajdon elleni szabálysértés, a koldulás, a gyülekezési joggal visszaélés, a tiltott szerencsejáték, a csendháborítás és a közerkölcs megsértése. A szabálysértési ügyek zömében általános szabálysértési hatóságként a fővárosi és megyei kormányhivatal járási (fővárosi

kerületi) hivatala, illetve a rendőrség járnak el. A kormányhivatalok, illetve a rendőrség hatáskörébe tartozó szabálysértési eljárások száma az elmúlt években rendre 500.000 és 600.000 között ingadozott. Ennek az adatnak az ismerete nélkülözhetetlen a lakosság szubjektív biztonságérzetének megítélése, és a javítására tett célok meghatározása szempontjából.

5.2. A bűnügyi helyzet megismerésének módszertana és általános tendenciája

A bűnözési helyzet alakulását hagyományosan két típusú, számszerűsített adatokat tartalmazó forrás, a bűnügyi adatok gyűjtésén alapuló statisztikák és a lakossági megkérdezésen alapuló bűnügyi (áldozati vagy elkövetői) felmérések, kutatások alapján ítélik meg. Mivel Magyarországon nem készül rendszeres áldozattá válási felmérés, a helyzet elsősorban a bűnügyi statisztikák adatai alapján értékelhető. A kriminálstatisztikának természetesen megvannak a maga ismert korlátai és hiányosságai, azonban az adatok kellő kritika és hozzáértés nélküli felhasználásánál csak az adatok figyelmen kívül hagyása tekinthető nagyobb hibának.

A bűnügyi statisztikákon alapuló kutatások túlsúlyát erősíti, hogy a lakossági megkérdezésen alapuló felmérések, egy-egy kiemelt területre koncentrálnak. Alkalmasak egy-egy problémakör feltárására, aktuális társadalmi megítélésnek szondázására, de sem idősorosan, sem pedig – csekély számuk miatt – problématerületenként nem fedik le a bűnözési helyzetet, ezért használhatóságuk korlátozott.

5.3. A hazai bűnügyi statisztika adatainak megállapításai

1. Általában az ismertté vált bűncselekmények (összes bűncselekmény) számát tekintve, a hazai bűnözési helyzet az elmúlt évtizedekben összességében stagnálás jegyeit mutatja, ez a stagnálás azonban figyelmet érdemlő belső folyamatokkal párosul.
2. E stagnáláson belül lassú, de folyamatos növekedés tapasztalható az erőszakos és garázda jellegű bűncselekmények mutatóiban. Ez azonban nem az elmúlt néhány, hanem az utóbbi 20 év tendenciája, azonban a folyamat 2002. és 2010. között felgyorsult.
3. Nem hagyható figyelmen kívül az arányok eltolódása a bűncselekmények áldozatai és elkövetői összetételében. Megfigyelhető ugyanis, hogy a vagyon elleni, illetve az erőszakos bűncselekmények áldozatai egyre inkább az idősebb korúak, a nők és a gyermekek köréből kerülnek ki. Az elkövetők között nő a fiatalok aránya.
4. Tendencia a közterületi bűnözés növekedése, és egyre gyakoribb az iskolai környezetben megvalósuló bűncselekmények száma.
5. Beavatkozást igénylő tendencia az idősök sérelmére saját lakásukban megvalósított bűncselekmények aránya.
6. A nők sértetté válásának sajátossága a kirekesztett társadalmi csoportokba tartozás, vagyis a társadalmi-gazdasági szempontból kedvezőtlen helyzetben lévők, valamint azok a lányok, akik állami gondozásban élnek, illetve nőttek fel.

Ami a hazai helyzet nemzetközi összehasonlítását illeti, kutatási adatok alapján európai összevetésben a magyar adatok jelenleg kedvezőnek mondhatók.

Előre kell bocsátani, hogy a bűncselekmények számának statisztikai növekedése nem jelenti egyben a bűnözés növekedését. A bűncselekmények ugyanis alapvetően két forrásból jutnak a nyomozó hatóságok tudomására: a büntetőeljárás alapja lehet feljelentés, valamint a nyomozó hatóság saját adatai alapján történő nyomozás elrendelése. A feljelentések növekedéséből és csökkenéséből sem kizárólag a bűnözés változására vonható le következtetés. Amennyiben a lakosság nem bíz a közbiztonságban, a rendvédelmi szervek hatékony munkájában, abban az esetben ha – elsősorban kisebb tárgyi súlyú – bűncselekmény sértettjévé válik, inkább nem

tesz feljelentést, míg ez erős, szolgáltató jellegű nyomozó hatóságok és rendvédelmi szervek esetében az áldozatok bízva az eredményes felderítésben sokkal szívesebben fordulnak az igazságszolgáltatáshoz problémáikkal.

Megállapítható, hogy jelenleg összességében a rendvédelmi szervek teljesítményét általában jóra, valamint a közbiztonság helyzetét is inkább jóra értékelik a megkérdezettek. Ugyanakkor a bűnügyi statisztikák a területi, illetve áldozattá vált személyek bontásában igen nagy eltéréseket mutatnak ki, amely koncentrált beavatkozást indokol a különösen veszélyeztetett területeken.

5.4. A bűnügyi helyzet statisztikai értékelése (2003–2012)

5.4.1. A rendőri eljárásban regisztrált bűncselekmények alakulása

Az összébűnözés

A bűnözés növekedése már a nyolcvanas évek folyamán is nyilvánvaló volt, a későbbiek során a rendszerváltást követően viszont drámaian felgyorsult. E jelenség a korábbi gazdasági-, politikai berendezkedés válságával, a gazdasági-társadalmi átalakulás diszfunkcionális hatásaival volt összefüggésben. A folyamat máig meghatározó jellemzője a magas munkanélküliségi ráta és a társadalom egyes rétegeinek marginalizálódása.

A 2003–2012 közötti időszakot értékelve megállapítható, hogy a 1998–2002. közötti időszak folyamatos csökkenése (600.621-ről 420.782-re) után, az 2003–2005. évek mérsékelt emelkedését követően (400.147-ről 423.568-ra) 2009. évig tendenciózus, jelentősebb csökkenés jellemző (423.568-ról 375.382-re). 2009-2012. években viszont összességében 20%-kal (375.382-ről 451.512-re) emelkedett a rendőri eljárásban regisztrált bűncselekmények száma.

Ez utóbbi időszak markáns emelkedése ugyanakkor a bűncselekményi főcsoportok szerinti kimutatás alapján jól láthatóan a közrend elleni bűncselekmények, azon belül pedig a járulékos bűncselekmények számának hasonló nagyságrendű növekedésével van összefüggésben, amely a jogalkalmazási gyakorlat megváltozására vezethető vissza.

Összegezve a 2003–2012. évek között – beleszámítva a járulékos bűncselekmények beszámítási kötelezettségével összefüggő torzító hatást is – a rendőri eljárásban regisztrált bűncselekmények száma a 400 ezret meghaladó nagyságrendben látszik stabilizálódni.

Az egyes bűncselekményi kategóriák szerinti megoszlás

Az egyes bűncselekményi főcsoportokat vizsgálva megállapítható, hogy a regisztrált bűncselekmények számán belül a vagyon elleni bűncselekmények száma a legmeghatározóbb a vizsgált időszakban, ugyanakkor közel 2/3-os vagy azt meghaladó aránya 2011–2012. évekre 58, illetve 55%-ra mérséklődött. E mérséklődés kétségkívül összefüggésbe hozható a szabálysértési értékhatár változásával, valamint a járulékos bűncselekmények miatt kialakult statisztikai torzító hatással is.

Legjelentősebb a közrend elleni jogsértések arányának és számának változása 2010. évtől. Ennek hátterében a már említett járulékos bűncselekmények beszámítási kötelezettsége áll. A főcsoport regisztrált bűncselekményeken belüli, 2003–2009. években kiegyensúlyozott 17–19%-os aránya 2010. évben 21%-ra, 2011. évben 25%-ra, 2012. évben pedig 29%-ra emelkedett. A jogsértések száma pedig a 2003-2009. évek mértékadó átlagához (72.838) viszonyítva 2010-ben 25%-kal (91.030-ra), 2011-ben 45,5%-kal (105.948-ra), 2012-ben pedig 82,2%-kal (132.707-re), drasztikusan nőtt.

A személy elleni bűncselekmények regisztrált bűncselekményeken belüli aránya 2003–2008. évi 4-5%-ról 2009. évtől folyamatosan 6%, a jogsértések száma pedig 2003–2007. évek átlagát (17.239) is figyelembe véve 2008–2010. évek között folyamatosan emelkedett (2007-ben 16.836-ról 2010. évben 27.213-ra), majd 2011–2012. években közel 27 ezres nagyságrendben realizálódott.

A házasság, család, ifjúság és a nemi erkölcs elleni deliktumok számában 2003-at követően ugrásszerű emelkedés tapasztalható, amely egyértelműen az 1997-ben hatályba lépett tiltott pornográf felvétel készítése – majd 2002-ben tiltott pornográf felvétellel visszaélésre történő módosítása – jogsértés egyre gyakoribb előfordulásának tulajdonítható. A jogsértések száma 2009–2012. évekre – a jogszabályi környezet változására is figyelemmel – az időszaki átlag (6471) $\pm 5\%$ -ában stabilizálódott, ezzel regisztrált bűncselekményeken belüli aránya $\sim 1,5\%$ körüli.

A rendőri eljárásban regisztrált bűncselekmények számának alakulása város-vidék bontásban a 2003-2012 közötti időszakban

A 2003–2012. évben rendőri eljárásban regisztrált bűncselekmények 24–28%-át a fővárosban, szintén 24–28%-át pedig az ország megyei jogú városaiban követték el (összesen tehát a jogsértések 51–53%-át). További 18–20%-át a rendőrkapitányságok székhelye szerinti városban, egyéb városban pedig azok 6–11%-át. Ez utóbbi adatok esetében említést érdemel, hogy 2003–2008. évek 6–8%-os aránya 2008–2009. évekre 9%-ra, 2010–2012. évekre pedig 10–11%-ra változott, ami lassú, de érzékelhető változás jele. A községekben elkövetett jogsértések száma a vizsgált időszakban ugyancsak állandónak mondható, 19–22% közötti, 2009–2012. években 19–20%.

Összegezve tehát megállapítható, hogy a vizsgált időszakban a rendőri eljárásban regisztrált bűncselekmények 78–81%-át városokban, 19–22%-át pedig községekben követik el.

5.4.2. Vagyon elleni bűncselekmények

A vagyon elleni bűncselekmények számában tendenciózus emelkedés vagy csökkenés nem alakult ki a vizsgált időszakban. Számuk többször is emelkedett 270.000 környékére (2003, 2005, 2007, 2010), de az azt követő években 10–20 ezer darabbal kevesebbet regisztráltak. 2012-ben száma a tíz éves átlaghoz képest 5,2%-kal, a 2003-as, mint bázis évhez képest 9,8%-kal mérséklődött. A bűncselekményeken belüli aránya a 2003-ban elért legmagasabb 68,8%-ról 2012-re 55%-ra mérséklődött.

A vagyon elleni bűncselekmények között a legmagasabb esetszámú deliktum a lopás. Aránya a vizsgált időszakban 48,5–55,6% közé tehető.

A betöréses lopások száma 2003–2006 között egyenletesen mérséklődött, majd 2007–2008-ban enyhén emelkedett. Az elmúlt tíz évben a legkevesebb esetszámot 2009-ben rögzítették, ahonnan folyamatos emelkedés kezdődött, így 2012-ben az átlagos értéknél 8,5%-kal többet, a 2003-as adatoknál 0,8%-kal kevesebbet rögzítettek. Aránya a bűncselekmények között 14,9–18,9% közé tehető, amely a deliktumok számának emelkedésével nőtt.

A csalások mennyisége 2007-ben volt magasan a legnagyobb, előtte 33.063-ról 22.320-ig mérséklődött, utána 29.926-ról 34.199-re emelkedett. A főcsoporton belüli aránya 8,3–15% között ingadozott. Módszerét tekintve a 37–40%-ban állászerzéssel, munkahirdetéssel kapcsolatos esetek voltak. Számának változásában tendencia nem mutatható ki, a legalacsonyabb értéket 2006-ban, a legmagasabbat 2012-ben látjuk.

A rablás deliktumoknál 2003-tól 2006-ig egyenletes csökkenés, majd lassú emelkedés, stagnálás a jellemző. Aránya 1–1,3% között változott. 2012-ben száma 2,7%-kal volt az átlag és 7,6%-kal a 2003-as adatok alatt. A módszerek tekintetében a legjellemzőbbek az útonállászerűen erőszakkal (30,1–43,5%) és fenyegetéssel (13,8–15,2%), lopott dolog megtartása érdekében erőszakkal (4,5–13,7%), illetve a nem útonállászerűen erőszakkal (15,8–17,3%) elkövetett rablások.

A rongálások száma 2003–2011 között lényegében nem változott, 2012-re azonban jelentősen csökkent, így a tíz éves átlagnál 24,1%-kal, a 2003-as adatoknál 25,1%-kal alacsonyabb. Aránya 5,1–6,9% között mozgott. A garázda jellegű (motiválatlan) rongálás módszer teszi ki az esetek több mint 60%-át. A megrongált tárgyak – átlagosan – 42,5%-át teszik ki a

járművek, számuk azonban az elmúlt tíz évben – 2003–2006 között látható enyhe emelkedés után – jelentősen mérséklődött.

A felnőtt sértettek teszik ki az összes sértett 64,9–73,3%-át. Arányuk tíz év alatt közel 10%-kal mérséklődött. Az időskorú sértettek száma (2006 és 2009 kivételével) folyamatosan emelkedett, 2012-ben 39,7%-kal több időskorú vált sértetté, mint az átlag és 78,2%-kal több, mint 2003-ban. Arányuk a kezdeti 14%-ról 24,4%-ra emelkedett.

5.4.3. Az erőszakos bűnözés

Az erőszakos bűncselekmények számában a vizsgált időszakban meghatározható tendencia nem látható, számuk 2004–2005-ben és 2008-ban az előző évekhez képest emelkedett, a hat éves átlagtól való eltérésük pozitív irányú (rendre 5,8%, 3,8% és 4%). Számuk 2007-ben volt a legalacsonyabb 7,1%-kal az átlag alatt.

2003-hoz, mint bázisévhez nézve 2012-ben 4,8%-kal regisztráltak több esetet. A személy elleni erőszakos bűncselekmények száma 2009-ben volt a legalacsonyabb, viszont a 2010-es jelentős emelkedés (35,8%-os) után stagnálás, nagyon enyhe mérséklődés következett. 2012-ben a négy éves átlagtól való eltérés 6% volt.

A vizsgált időszakon belül 2003–2004. évben a sértettek száma kissé emelkedett (27.056, 29.103), 2005–2007. években csökkenés tapasztalható (28.632-ről 25.825-re), majd a 2008-ban ismét a 2004-es szintre emelkedett (29.206). 2009. január elsejétől az erőszakos és garázda jellegű bűncselekményi csoport helyett – más bűncselekményi körrel – bevezetésre került a személy elleni erőszakos bűncselekményeket tartalmazó kategória. A bevezetés évében regisztrált sértettek száma 26.453 volt, amely a vizsgált időszakban a legalacsonyabb érték. 2010-ben számuk jelentősen emelkedett (36,3%-kal) majd $\pm 2\%$ változással járó, lényegében stagnáló időszak következett (36.051-ről 35.871-re, majd 36.474-re).

Az erőszakos és garázda jellegű bűncselekményeknél a sértetti kör nemek szerinti megoszlásában jelentős arányeltolódás nem látható.

Az erőszakos és garázda jellegű bűncselekményeknél a sértettek korcsoportonkénti megoszlásában a gyermekkorú sértettek számának aránya 4,8–9,8% között, a fiatalkorú sértetteké 8,9–11,2% között változott. Az időskorú sértettek számának aránya 2003–2008 között 8,5%-ról 7,7%-ra változott, lényegében folyamatosan csökkenő trendet mutat. A személy elleni erőszakos bűncselekményeknél a gyermekkorúak aránya 9,6–13,4% között, a fiatalkorúaké 10,3–11,4% között mozgott. Az időskorú sértettek számának aránya 2009-ben 7,8% volt, mely 2012-re – monoton emelkedés mellett – 9,1%-ra változott.

Az erőszakos és garázda jellegű bűncselekményeknél kialakult változások mögött a gyermekkorú és fiatalkorú sértettek számának, ezáltal arányának emelkedése áll, mely számában nem, de arányában mérséklődést okozott a felnőtt és időskorú sértettek esetén. A személy elleni erőszakos bűncselekményeknél valamennyi korcsoportnál a sértettek számában emelkedés látható, a gyermek- és időskorúaknál (2009-hez képest) 59% feletti, a fiatal felnőttéknél és felnőtteknél 33% feletti, a fiataloknál 24,4%-os.

A sértetti körben legveszélyeztetettebbnek tekinthető, és a tendenciákat figyelembe véve kiemelt figyelmet a gyermek- és időskorú sértettek érdemelnek. Az erőszakos és garázda jellegű bűncselekményeknél a gyermekkorú sértettekben belül 2003. évtől 888-ról 2008-ban 2.100-ra (136,5%-kal, több mint duplájára) nőtt a férfiak száma, a női sértettek száma pedig azonos időszakban 398-ról 771-re (93,7%-kal) emelkedett. A személy elleni bűncselekményeknél ez a változás a férfiaknál 35,6%-os, a nőknél 104,2%-os volt.

Jellemzően az erőszakos és garázda jellegű és a személy elleni erőszakos bűncselekmények 70,1–72,7%-át a városokban követték el. Helyszínük szerint a legjellemzőbb elkövetési helyek – mindkét kategória esetén – a kereskedelmi és vendéglátóhelyek és környékük, oktatási intézmények (legfőképp általános iskola), közterület (terek parkok), vasútállomás és buszpályaudvar, illetve lakás, lakóház és annak környéke.

5.4.4. A közterületen elkövetett bűncselekmények sajátosságai

A közterületi bűnözés sajátos kriminológiai kategória, amely magában foglalja a személy elleni bűncselekmények, a házasság, család, ifjúság és nemi erkölcs elleni bűncselekmények, az államigazgatás, az igazságszolgáltatás és a közélet tisztasága elleni bűncselekmények, a közrend elleni bűncselekmények, a gazdasági és a vagyon elleni bűncselekmények sajátos – az elkövetés helyszínéhez kapcsolódó – változatait. E bűncselekmény kategória az összes ismertté vált bűncselekmény közel 30 %-át fedi le, és ilyen módon képet adhat a közterületek biztonságának állapotáról.

Az elemzett bűncselekményi kategóriát alapvetően a vagyon elleni bűncselekmények számának alakulása határozza meg.

A vizsgált időszakon belül a közterületen elkövetett bűncselekmények száma a 2003-as értékhez képest a következő évben jelentősen megugrott (122.719-ről 126.907-re) majd 2009-ig fokozatosan csökkenő tendenciával elérte a vizsgált 10 éves periódusban a legalacsonyabb értéket (100.746), ezt követően 14,3%-kal ismét megemelkedett a közterületen elkövetett bűncselekmények száma (115.150-re) párhuzamosan az össz-bűncselekmények számával, azóta ismét csökkenő tendenciát figyelhetünk meg.

Az elmúlt 10 évben a közterületen elkövetett bűncselekmények össz-bűncselekményekhez viszonyított aránya a 2003–2008. közötti időszakban jellemzően 30% körül alakult, 2009-től azonban fokozatosan csökken az arányuk (27%-ról 23%-ra mérséklődött).

A közterületen elkövetett emberölés és erőszakos közöszlés bűncselekmények száma csökkenő tendenciát mutat.

A közterületen elkövetett bűncselekmények elemzésénél is kimutatható, hogy a vagyon elleni bűncselekmények részesedése a legmagasabb, a vizsgált időszakban 2003–2008. között meghaladta a 70%-ot, azóta az arány 66,7–69,5% között változott. Ezen deliktumok jelentős százalékát a lopás jogsértések teszik ki a vizsgált időszakban, melyek aránya 2006-től folyamatosan, jelentős mértékben emelkedett (72,9%-ról 81,4%-ra).

Az összes ismertté vált rablás bűncselekmények száma 10 esztendő viszonylatában hullámzó tendenciájú, ezen belül azonban a közterületen elkövetett jogsértések száma 2004-ben érte el a legmagasabb értéket – egyébként viszont csökkenő tendenciát jelez az elmúlt 5 évben –, a rablás bűncselekményeken belül a közterületen elkövetett jogsértések aránya a vizsgált időszakban a 2008-ban regisztrált 73%-ot követően az időszak végére 63,1%-ra csökkent.

A közterületen elkövetett vagyon elleni bűncselekmények alakulásával ellentétes tendenciát jelez a közterületi személy elleni és a közrend elleni jogsértések alakulása. A közterületen jelenlévőkre közvetlen veszélyt jelentő személy elleni bűncselekmények száma a bázisévhez viszonyítva hullámzó tendenciában 9%-kal növekedett, e kategórián belül 23,7%-kal nőtt a könnyű testi sértések, és 2008-ig 28,3%-kal emelkedett a főként közlekedési balesetekkel összefüggő segítségnyújtás elmulasztásának előfordulása is (azóta csökken – 7,8%-kal kevesebbet regisztráltak 2012-ben, mint 2003-ban).

A közrend elleni bűncselekmények körében aggasztó mértékben emelkedik a közterületi garázdaságok száma. Amíg 2003-ban 6.061 közterületi garázdaságot regisztráltak, 2012-ben már 8.231-et (35,8%-os emelkedés).

A közterületen elkövetett bűncselekmények területi megoszlására jellemző, hogy azok nagyobb részét (83,2 – 79,8%) városban követik el, azzal együtt, hogy a megvalósult ilyen jogsértések száma – 2010. évi adatok kivételével – 2004. óta enyhén csökkenő tendenciát mutat.

A vizsgált időszakon belül 2003-2004. évben a sértettek száma 2,3%-kal emelkedett (92.393-ról 94.509-re), majd 2009-ig csökkent (71.401-re), 2010-es kiugró érték után ismét mérséklődést mutat. A bázis évhez viszonyított arány szerint 18,7%-kal kevesebb sértettet regisztráltak a statisztika.

A sértetti kör nemek szerinti megoszlásában mérsékelt arányeltolódás látható, mivel 2003–2008. évek között a férfiak aránya 71,3–69,4% közötti, 2009. évben 67,8%, majd 2012. évekre az arány 65,4%-ra csökkent.

A sértettek korcsoportonkénti megoszlásában a gyermek- és fiatalkorú sértettek számának aránya 1,1–1,9% között változott, az időskorú sértettek számának aránya 2003–2012 között 9,8%-ról 15,5%-ra emelkedett, lényegében folyamatosan növekvő trendet mutat.

A vizsgált időszakban 73,8–66,2%-os a 25–59 éves korosztály aránya a sértetti körön belül, az elmúlt években, tendenciájában is csökken a korosztály sértetti száma (68.218-ról 2012. évre 49.744-re, összesen 17,1%-kal).

A sértetti körben legveszélyeztetettebbnek tekinthető, és a tendenciákat figyelembe véve kiemelt figyelmet érdemlő gyermek- és időskorú sértettek vonatkozásában az alábbiak állapíthatók meg:

A gyermekkorú sértettek száma 2008. évtől 1.531-ről 2012-ben 878-ra (42,7%-kal) mérséklődött, ezen belül a fiúk száma 44,8%-kal, a lány sértettek száma pedig azonos időszakban 445-ről 278-ra (37,5%-kal) csökkent.

Az időskorú sértettek száma 2003. évtől 9.078-ról 2012-ben 11.636-ra (28,2%-kal) nőtt, ezen belül a férfiak száma 10,6%-kal, a női sértettek száma pedig azonos időszakban 3.522-ről 5.491-re (55,9%-kal) emelkedett.

5.4.5. A bűnelkövetők

A 2003–2008. évek viszonylatában 2005-ig emelkedő, utána csökkenő tendencia jellemzi a bűnelkövetők számát. Az elmúlt négy évben 2010-ben regisztrálták a legtöbb bűnelkövetőt (112.508), 2012-ben ez a szám nem haladta meg a százezret (93.976).

Nemek szerinti megoszlásukat tekintve az elmúlt tíz évben a bűnelkövetők több mint 80%-a férfi, de enyhén emelkedő tendencia figyelhető meg a női bűnelkövetők tekintetében.

Az időskorúak arányát folyamatos emelkedő tendencia jellemzi, a bázis évhez (2003) képest 1,4% ponttal több az idősebb elkövetők részesedése (2,4%-ról 3,8%-ra). 2009–2012. években növekedést mutat a fiatalkorúak, csökkenést a felnőtt korosztály (25–59 évesek) összes bűnelkövetőhöz viszonyított aránya.

A gyermekkorú elkövetők száma a vizsgált időszakban 2004-ben volt a legmagasabb (3956), az elmúlt négy évben nem haladta meg a háromezret a 14 év alatti elkövetővel rögzített bűncselekmények mennyisége. A gyermekkorú elkövetők aránya 2,3 és 3,1% között mozgott a vizsgált 10 évben.

5.4.6. A sértetté válás

A gyermek- és fiatalkorú sértettek

A bűncselekmények legvédtelenebb áldozatai a gyermekkorú sértettek. 2012. évben a gyermekkorúak sérelmére elkövetett bűncselekmények száma 7.727 volt, mely az összes korcsoportéhoz tartozó sértettek 2,8%-a. 2012-ben az előző évhez mért csökkenés 12,6% volt (8.838-ról 7.727-re). 2008. évtől 2012. évre a bűncselekmények száma 31,7%-kal emelkedett (5.868-ról 7.727-re), így számuk 13,5%-kal az öt éves átlag (6.806) felett volt.

A közterületen elkövetett bűncselekmények esetében 2008. év óta folyamatosan csökkenő tendencia állapítható meg. A gyermekkorú sértettek száma 2012-ben az előző évhez képest 3,4%-os (909-ről 878-ra), 2008-hoz képest 42,7%-os csökkenés jelez (1.531-ről 878-ra). A bűncselekmények számának alakulása az öt éves átlag (1.042) alatt van 15,7%-kal.

A deliktumok közül legmagasabb számban testi sértéseket követtek el gyermekkorúak sérelmére, 2012. évben 1854 alkalommal könnyű testi sértést, illetve 258 alkalommal súlyos testi sértést. A gyermekkorúak sérelmére elkövetett emberölések száma az előző évhez képest 2012. évben 17-ről 21-re emelkedett, mely megegyezik az öt éves átlaggal (21,2). Az emberölések száma 2008. évhez viszonyítva 2012-ben 27-ről 21-re csökkent.

A kiskorú veszélyeztetése bűncselekmény a könnyű testi sértések deliktumát követve a második leggyakrabban elkövetett bűncselekmény gyermekkorúak sérelmére. Számuk 2008–2012. évek közötti időszakban változó tendenciát mutat.

A rablás deliktum vonatkozásában is csökkenő tendencia látható, 2008. évtől 2012. évre 57,6%-os (344-ről 146-ra) csökkenés látható. Az előző évhez képest a mérséklődés 1,4% (148-ról 146-ra), az időszaki átlaghoz képest 28,3% volt. A zsarolás deliktum száma szintén jelentősen mérséklődött, 2008-ban regisztrált 119 esetről 2012-ben 65-re.

2012. évben a fiatalok sértettek sérelmére elkövetett bűncselekmények száma 9.059 volt, mely az összes korcsoporthoz tartozó sértettek 3,3%-a. Az öt éves tendenciát vizsgálva megállapítható, hogy számuk 2010. évben ugrásszerűen 23,7%-kal (7.183-ról 8.886-ra) emelkedett, mely tendencia 2011. évre is – 5,5%-kal (8.886-ról 9.375-re) – megfigyelhető. Az emelkedés 2012-ben megtört, így az előző évhez képest már 3,4%-os (9.375-ről 9.059-re) mérséklődés látható, mely az öt éves átlaghoz (8.424) viszonyítva – még a csökkenés ellenére is – 7,5%-kal magasabb.

A fiatalok sérelmére elkövetett személy elleni erőszakos bűncselekmények számában 2010-ben 34,6%-os (3.026-ról 4.073-ra) emelkedés látható 2009-hez képest. 2012-ben a bűncselekmények száma az elmúlt évhez képest 3,9%-kal (3.917-ről 3.765-re) csökkent, de még így is a négy éves átlag (3.695) fölött van.

A vagyon elleni bűncselekmények közül a lopások száma az elmúlt öt évben összességében enyhén emelkedett (2.733-ról 2.877-re), 2011-hez képest 2012-ben csupán 0,9%-kal (2.851-ről 2.877-re) rögzítettek többet, ez az öt éves átlaghoz képest 2,5%-os emelkedés volt.

Az elkövetés helye alapján kiemelendő 2012. évben az általános iskolában, kollégium és diák szállón, valamint középfokú oktatási intézményben elkövetett bűnesetek száma (összesen 1.510), mely az összes deliktum 16,9%-át teszi ki. Az általános iskolában elkövetett deliktumok száma 2010-ben ugrásszerűen 117%-kal (384-ről 833-ra) emelkedett, majd az ezt követő években folyamatos csökkenés tapasztalható. 2012 évben már csak 455 eset történt, mely a korábbi évhez (528) képest 13,8%-os, az öt éves átlaghoz pedig 11,1%-os csökkenés. A középfokú oktatási intézményekben elkövetett bűnesetek száma azonban 2010-től (660 folyamatosan) emelkedett, 2012. évre a számuk elérte 833-at, mely 16,7%-kal haladja meg a 2011-es évben regisztrált (714) számadatokat, és 31,6%-kal magasabb, mint az öt éves átlag (633).

A rablások száma egyenletesen mérséklődött az elmúlt időszakban, 2008. évtől 654-ről 2012. évre 430-ra csökkent a bűncselekmények száma, ez 34,3%-os csökkenés az öt év viszonylatában, a tavalyi évhez képest (453) 5,1%-os, és az 5 éves átlaghoz képest is jelentős 15,4%-os csökkenést mutat.

Az időskorú személyek sértetté válásának körülményei

A rendőri eljárásokban regisztrált bűncselekmények sértettei közül életkorukból adódóan az egyik legvesélyeztetettebb korosztály a 60 éves és idősebb (időskorú) személyek csoportja. Számuk a vizsgált időszakban 36.649–57.620 között mozgott, amely egyenes emelkedést jelez. A 2012-ben regisztrált bűnesetek száma 9,6%-kal emelkedett az előző évhez (52.589-ről 57.620-ra), és 24,5%-kal az időszaki átlaghoz képest. A 2008-tól látható emelkedő trend összességében 52,2%-os emelkedést takar (37.859-ről 57.620-ra). Az időskorú sértettek korcsoporton belüli aránya 2012-ben 21,2% volt, mely 2008-tól 18%-ról emelkedett.

Az időskorúak sérelmére elkövetett személy elleni erőszakos bűncselekmények száma – hasonlóan a regisztrált valamennyi bűnesethez – folyamatosan emelkedett, 2009. évhez képest 2012-ben már 59,7%-kal (2.073-ról 3.310-re) rögzítettek többet. A 2012-ben regisztrált bűnesetek száma 4%-kal volt magasabb az előző évinél (3.183-ról 3.310-re) és 16%-kal az időszaki átlagnál. A legnagyobb mértékű emelkedés 2010-ben látható (37,3%-kal, 2073-ról 2846-ra).

A közterületen elkövetett bűnesetek számában a vizsgált időszakban (2008–2012 között) összességében emelkedés figyelhető meg. 2012-ben 2,4%-kal rögzítettek több esetet 2011-hez (11.359-ről 11 636-ra) és 9,1%-kal az időszakai átlaghoz képest. A 2009-ben látható jelentős csökkenés (10.333-ról 8.862-re, 14,2%-kal) miatt az időszakai átlag eltérésének értéke alacsonyabb, mint az öt éves emelkedés (10.333-ról 11.636-ra, 12,6%-kal).

Településtípusok szerinti megoszlásnál az időszerűak sérelmére elkövetett bűncselekmények száma 2012. évben a községekben volt a legmagasabb (14.632), ezt követi a főváros (13.701), majd a megyei jogú városok (13.083).

Az időszerű sérelmére elkövetett bűncselekmények elkövetés helye szerinti megoszlásuk alapján leggyakoribb a lakóház, lakás (27,6%), víkendház- víkendtelek (4,7), udvar (4,1%) és a közterület (8,6% fölött).

A testi sértések száma 2012-ben 2,3%-kal volt magasabb az előző évi (1.056-ról 1.080-ra) és 5,3%-kal az időszakai átlag adatainál. 2008-óta 14,4%-os emelkedés látható (944-ről 1.080-ra). A könnyű testi sértések száma 2008-óta lényegében emelkedett (266-ról 404-re), súlyos testi sértéseké (678-ról 675-re) csökkent.

A vagyon elleni bűncselekmények közül a legmagasabb számban lopásokat regisztrált – időszerűak sérelmére – az eljáró rendőri hatóság. Számuk az öt év során folyamatosan emelkedett, kiugró érték 2010-ben látható (20.546-ról 25.135-re, 22,3%-kal). 2012-ben 5,3%-kal rögzítettek többet 2011-hez (27.041-ről 28.470-re) és 16,9%-kal az időszakai átlaghoz képest. A 2008-óta mért emelkedés mértéke 38,1% (20.619-ről 28.470-re) volt.

Az időszerűak sérelmére elkövetett betöréses lopások száma 2012-ben 8,7%-kal emelkedett 2011-hez (12.520-ról 13.611-re) és 24,4%-kal az időszakai átlaghoz képest. A lopásokhoz hasonlóan itt is 2010-ben mérhető a legnagyobb emelkedés, mely 31,7% volt (8.224-ről 10.835-re). Az elmúlt öt évben az emelkedés mértéke 43,3% volt (9.497-ről 13.611-re).

A rablások száma a vizsgált időszakban – 2011-ig – jelentősen emelkedett (494-ről 819-re), majd a trendet megtörve 2012-ben 12,3%-os mérséklődés (819-ről 718-ra) következett. A 2012-ben regisztrált esetek száma 7,8%-kal volt az időszakai átlag felett. A 2008-óta regisztrált emelkedés mértéke 45,3% volt.

A rablások mellett a kifosztások számában is jelentős emelkedés mérhető (65-ről 223-ra). Az emelkedés mértéke 2012-ben 16,1% volt 2011-hez (192-ről 223-ra) és 60% az időszakai átlaghoz képest.

A nők sértetté válásának körülményei

A nők aránya a sértettek között lényegesen és stabilan eltér népességen belüli arányuktól, illetve vannak olyan bűncselekmények, melyek sértettjei szinte kizárólag közülük kerülnek ki. Az áldozattá válás veszélyének különösen a kirekesztett társadalmi csoportokba tartozók vannak kitéve, vagyis a társadalmi-gazdasági szempontból kedvezőtlen helyzetben lévők, például romák, illetve azok a lányok, akik állami gondoskodásban – pl. gyermekotthonban – élnek, illetve nőttek fel. 2012. évben a női sértettek sérelmére elkövetett bűncselekmények száma 112.981 volt, mely az összes sértett 41,5%-a. Számuk és arányuk az elmúlt öt évben egyenesen emelkedett (77.276-ről 112.981), az időszakai átlagtól való eltérés 2012-ben már 18,3% volt. A női sértettek korcsoportonkénti megoszlása is változott, az arányában kiemelkedő felnőtt sértetteknél csökkenés (63,8%-ról 59,8%-ra), a gyermekkorú (2,7%-ról 3,1%-ra) és időszerű (21,8%-ról 24,1%-ra) sértetteknél emelkedés látható.

A nők sérelmére elkövetett személy elleni erőszakos bűncselekmények alakulása változó tendenciát mutat a vizsgált időszakban. Számuk 2009. évhez viszonyítva 2012-ben 60,6%-kal emelkedett (8.562-ről 13.754-re). A deliktumok közül a legmagasabb számban testi sértéseket követtek el nők sérelmére. 2012-ben 3.092 alkalommal könnyű testi sértést, illetve 1.735 alkalommal súlyos testi sértést regisztrált az eljáró hatóság. A könnyű testi sértések száma 2008. évtől meredeken emelkedő tendenciát mutat (1.923-ról 3.092-re, 60,8%-kal), 2012-ben

az előző évhez képest 20,2%-kal (2.572-ről 3.092-re), az öt éves átlaghoz képest 26,6%-kal emelkedett. A súlyos testi sértések száma lényegében – nem egyenletesen – csökkent a vizsgált időszakban (2012-ről 1.735-re). Számuk 2010-ben volt a legmagasabb (2.144), 2012-ben 7,5%-os a mérséklődés az előző évihez (1.875-ről 1.735-re) és 11,1%-os az időszak átlaghoz képest.

A nemi erkölcs elleni bűncselekmények közül a szexuális erőszak (erőszakos közösülés, szemérem elleni erőszak, megrontás), valamint a szemérem elleni erőszak is változó tendenciát mutat, nagyobb időtávban vizsgálva viszonylag állandó minimum és maximum értékek között. A vagyon elleni bűncselekmények közül a legnagyobb számban a lopások fordulnak elő. Számuk 2010-ig markánsan emelkedett (39.886-ról 45.727-re), azóta viszont stagnálás figyelhető meg. 2012-ben számuk alig 1,1%-kal nőtt 2011-hez képest (45.527-ről 46.031-re), így 5,6%-kal az időszak átlag felett áll. A korcsoportok szerinti megoszlásnál megfigyelhető, hogy a női sértettek 57,4–63,3%-a felnőtt (csökkenő tendenciával), 24,3–29,3%-a időskorú (emelkedő tendenciával) volt. A fiatal felnőttek arány 8,9–10,4% között, a fiataloké 2,2–2,9% között mozgott.

A nők sérelmére elkövetett rablás deliktum vonatkozásában 2011-ig egyenletesen emelkedő tendencia látható (848-ról 1.159-ig), 2012-ben 6,3%-kal rögzítettek kevesebbet az előző évhez képest (1.159-ről 1.086-ra), de még így is 5,5%-kal az időszak átlag felett volt. A helyszíni megoszlásuk szerint az esetek 19,7%-át (2012-ben) követték el a sértett otthonában, 11,9%-át bevásárló központban (áruház, üzlet, gyógyszertár) és több, mint 36,5%-át közterületen.

6. KÉRDŐÍVEK ÉRTÉKELÉSE

Az NBT egy felmérés keretében az ORFK bűnmegelőzési szakreferensein keresztül kereste meg a bűnmegelőzésben érintett szereplőket: civil szervezeteket, oktatási intézményeket; valamint állami szerveket, köztük önkormányzatokat, családsegítő és gyermekjóléti szolgálatokat, kormány- és járási hivatalokat (továbbiakban: célcsoport).

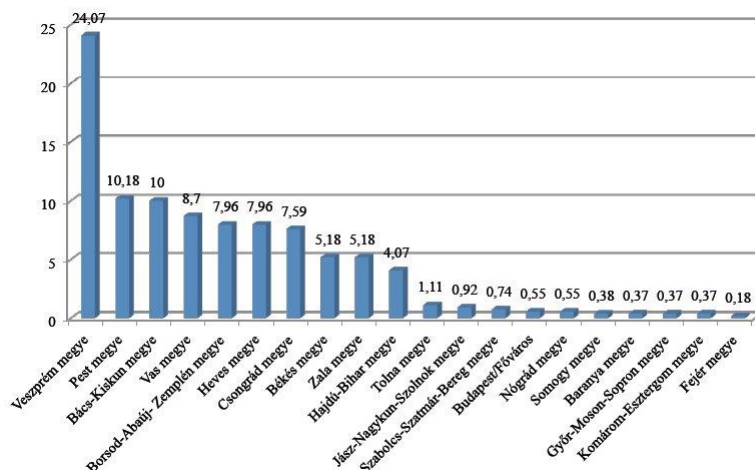
A kérdőív kiküldése 2013. június 19-én történt, a válaszadás határideje 2013. július 19. volt. 540 kérdőív érkezett be határidőre, ezek kiértékelése megtörtént.

A nyolc kérdésből álló kérdőív készítésének az volt a célja, hogy felmérje a bűnmegelőzésben részt vevő célcsoport bűnmegelőzési tevékenységét, együttműködési potenciálját és igényeit. Kiemelt figyelmet kapott a felmérésben részt vett szervezetek bűnmegelőzési munkájának lehetséges jövőbeni fejlesztési irányainak feltérképezése, illetve, hogy mely szegmensekben és milyen támogatásra van ezen szervezeteknek szüksége a hatékonyabb bűnmegelőzési tevékenység ellátásához.

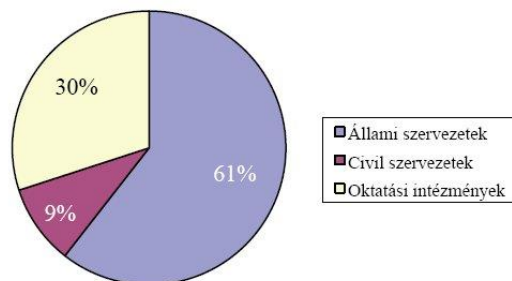
A zárt, választáson alapuló kérdések és a több választási lehetőség következtében képes volt a kérdőív fontossági sorrendet felállítani, illetve hangsúlyosan megjeleníteni a bűnmegelőzésben részt vett szervezeteket és célokat. A felmérés nem volt reprezentatív.

Területi megoszlásban a kérdőívek visszaküldési aránya a következő: Veszprém megye 24,07%, Pest megye 10,18%, Bács-Kiskun megye 10%, Vas megye 8,7%, Heves megye 7,96%, Borsod-Abaúj-Zemplén megye 7,96%, Csongrád megye 7,59%, Zala megye 5,18%, Békés megye 5,18%, Hajdú-Bihar megye 4,07%, Tolna megye 1,11%, Jász-Nagykun-Szolnok megye 0,92%, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye 0,74%, Nógrád megye 0,55%, Budapest/Főváros/ 0,55%, Somogy megye 0,38%, Komárom-Esztergom megye 0,37%, Győr-Moson-Sopron megye 0,37%, Baranya megye 0,37%, Fejér megye 0,18%.

Kérdőívek száma %-ban

A kérdőívet visszaküldő szervezetek aránya a következőképpen alakult:

Az állami szerveken belül a visszaküldők 72,4%-a önkormányzat, 6,44%-a kormány- és járási hivatal, 20,25%-a családsegítő és gyermekjóléti szolgálat. Az oktatási intézmények közül a visszaküldők 86,42%-a iskola, 11,73%-a óvoda és 1,85%-a könyvtár (3 válaszadó).

A kérdőívet kitöltők tevékenységei a következők: gyermek- és ifjúságvédelem – 83,33%, településbiztonság – 42,59%, áldozatsegítés – 12,4% és a bűnisméltés megelőzése – 15,56%. A felmérés alapján a kitöltő szervezetek a jövőben is leginkább a gyermek- és ifjúságvédelem, valamint településbiztonság területén kívánnak tevékenykedni. E két prioritás érdekében előadásokat, képzéseket, lakossági fórumokat, bűnmegelőzési rendezvényeket tartanak, és nyilvános rendezvényeken jelennek meg.

A célcsoportok prioritásai az alábbiak szerint alakultak: az állami szervezetek gyermek- és ifjúságvédelemmel 78,83%-os arányban, a településbiztonsággal 63,8%-ban foglalkoznak. A civil célcsoportok válaszadói kiemelkedő arányban tevékenykednek a gyermek- és ifjúságvédelem területén, az arányuk 69,57%. Az oktatási intézmények a fő prioritásuk (a gyermek- és ifjúságvédelem 98,77%) mellett 8,64%-ban bűnisméltés megelőzésével és 3,7%-ban településbiztonsággal foglalkoznak.

A fenti célcsoportok jövőbeni prioritásai az alábbiak szerint változtak a válaszok alapján: az állami szervezetek 81,29 %-a továbbra is kiemelt prioritásként kíván foglalkozni a gyermek- és ifjúságvédelemmel, és ezen prioritás mellett prioritásonként közel 10-10%-kal kívánják a jövőben növelni a bűnmegelőzési tevékenységüket a településbiztonság, az áldozatsegítés és a bűnisméltés megelőzése területeken.

A civil szervezetek 84,78%-a jövőbeni bűnmegelőzési tevékenységként jelölte meg a gyermek- és ifjúságvédelmet, a többi területen 5%-os emelkedésű bűnmegelőzési aktivitás figyelhető meg prioritásonként a válaszaikban.

Azon szervezetek aránya, akik már vettek részt pályázatok írásában, illetve nyertek pályázatot, 16,85%. A feldolgozott kérdőívet beküldők között 91 ilyen intézmény van.

A kérdőívet kitöltők 41,29%-ban vettek részt bűnmegelőzési témájú előadások és képzések tartásában. Lakossági fórumot és bűnmegelőzési rendezvényt 36,29%-uk tartott már. 28,33%-uk közreműködött bűnmegelőzésben használt jó gyakorlat kialakításában, átvételében, alkalmazásában és terjesztésében. 21,11%-uk vett részt bűnmegelőzési tartalmú reklámok valamint kiadványok készítésében. Oktatási és képzési anyagot 7,22%-uk készített. Bűnmegelőzési tartalmú internetes honlapot viszont csak 1,85%-uk üzemeltet.

A jövőbeni feladatok végrehajtásában első helyen áll a nyilvános rendezvényeken való megjelenés 50,18%-kal. Az intézmények második hangsúlyos feladatként jelölték meg a lakossági fórumok, bűnmegelőzési rendezvények tartását 42,03%-os arányban. Harmadik helyen szerepel a jó gyakorlatok kialakítása, átvétele, alkalmazása, terjesztése 49,44%-kal, majd az előadások és képzések tartása következik 34,44%-kal. Az oktatási anyagok készítése 10,18%, illetve a bűnmegelőzés tartalmú internetes honlap üzemeltetése 3,51% a válaszok alapján.

Célcsoporti bontásban a következők állapíthatók meg: az állami szervezetek 49,38%-a lakossági fórumok tartásával, közel 46,62%-a pedig bűnmegelőzési rendezvényeken történő megjelenéssel foglalkozott eddig. A jövőben továbbra is a lakossági fórumok tartását jelölik meg fő bűnmegelőzési tevékenységként 56,44%-ban, és a bűnmegelőzési rendezvényeken való megjelenést tartja fontosnak mintegy 50%-a. A civil szervezetek elsődlegesen a nyilvános rendezvényeken való megjelenést jelölték alkalmazott bűnmegelőzési tevékenységként 60,86%-ban, illetve előadások és képzések tartásával 63,04%-uk foglalkozik.

A jövőben a jelenlegi prioritások mellett 56,52%-uk szeretne foglalkozni bűnmegelőzésben használt jó gyakorlatok adaptálásával a jelenlegi 28,26%-hoz képest. Az oktatási intézmények körében egyértelműen kimagaslik 62,34%-al az előadások tartása. A jövőben az oktatási intézmények 33,33%-a kíván bűnmegelőzési tevékenységként előadás tartásával foglalkozni, ugyanakkor 19,75%-a szeretne pályázatokon részt venni, ami a jelenlegi 7,4%-os arányhoz képest jelentős emelkedés. 38,27%-uk jó bűnmegelőzési gyakorlatot szeretne használni a korábbi 19,13%-hoz képest.

Az állami szervezetek, a civil szervek és az oktatási intézmények közel 83,14%-a jelenleg is gyermek- és ifjúságvédelemmel foglalkozik, és a jövőben is ezen a területen kíván tevékenykedni. Megállapítható, hogy valamennyi célcsoport jövőbeli elképzelése a bűnmegelőzési tevékenységük fejlesztése, bűnmegelőzési eszközrendszerük bővítése. Emellett egyértelműen megfogalmazódik, hogy szívesen felhasználnának, alkalmaznának központilag elkészített és elfogadott szakmai anyagokat. Jelentős igény mutatkozik bűnmegelőzési tanácsadásra is. Szintén igényként jelentkezett a pályázati rendszer kiépítése és pályázatok útján elérhető források rendelkezésre állásának biztosítására, valamint jó gyakorlatok bemutatása és azok hasznosításában való együttműködés.

Az állami szervezetek körében magas, mintegy 63,8%-os prioritásként jelentkezett a településbiztonság, amely kiemelkedő arányának oka, hogy a kérdőívet visszaküldő állami szervek jelentős részét az önkormányzatok teszik ki, amely intézmények kötelező önkormányzati feladata a település közbiztonságának megteremtése.

A felmérésben részt vett szervezetek a bűnmegelőzési tevékenység végzése során főképpen a rendőrséggel, a polgárőrséggel és az önkormányzatokkal kívánnak együttműködni.

A megkérdezettek 100%-a együttműködési partnerének tekinti a rendőrséget. A társadalmi együttműködés iránya egyértelműen a rendőrség, a polgárőrség és az önkormányzatok hármas tengelye köré szerveződik a válaszok alapján.

A kérdőívet kitöltők 84,62%-a nem rendelkezik semmilyen bűnmegelőzés tartalmú stratégiával, koncepcióval. Az állami célcsoport megkérdezettjeinek 79,75%-nak nincs

bűnmegelőzési koncepciója illetve stratégiája, míg ez az arány a civil szervezetek esetében 78,26%.

Az NBT munkáját a kérdőív kitöltőinek 82,77%-a elsősorban a szakmai tanácsadásban, a jó gyakorlatok és példák terjesztésében látja. Érdekesség az, hogy az intézmények és szervezetek prioritásai között csak harmadik helyen szerepel a pályázatok útján megvalósuló anyagi támogatás (52,03%). A válaszadók fontosabbnak látják 52,4%-kal az NBT szabályozási és koordinációs tevékenységét a bűnmegelőzési feladatok közül.

A civil szervezetek 100%-a igényelné a szakmai tanácsadást, a jó gyakorlatok, példák ajánlását. Második helyen viszont 67,39%-ban a működés támogatásával kapcsolatos pályázatok kiírása és 67,39%-kal a szakmai pályázatok kiírása állnak. Utolsó helyet foglal el a koordináció 50%-kal és a szabályozás 50%-kal.

7. SZEREPLŐK A BŰNMEGELŐZÉSBEN

A bűnmegelőzés az egész társadalom ügye. A bűnmegelőzésben az állami szervezeteken kívül önkormányzati, civil és egyházi szervezetek, a gazdaság szereplői, tágabb fókuszban a családok és maguk az állampolgárok vesznek részt.

A bűnmegelőzés akkor sikeres, ha a szereplők mindent megtesznek az áldozattá és elkövetővé válás megelőzéséért, a bűnalkalmak csökkentéséért és a bűnisméltés megelőzéséért. Fontos, hogy a szereplők a helyi problémákat helyben, hálózatba szerveződve, összehangoltan oldják meg, a hozott intézkedések egymást erősítsék, ne gyengítsék. El kell kerülni a párhuzamosságokat, hiszen a humán, a pénzügyi erőforrásokat főlegesen egy-egy szereplő által ugyanarra fordítani.

A bűnmegelőzés területén a rendőrség vitathatatlanul fontos szerepet tölt be, ez a pozíció azonban felelősséggel is jár. A bűnmegelőzés szereplői, és tágabb értelemben véve az egész társadalom igényli és elvárja a rendőrségtől munkája magas színvonalú elvégzésén túl a tájékoztatást, illetve a megfogalmazott és kinyilatkoztatott véleményük figyelembevételét, hasznosítását.

A rendőrség alapfeladatai ellátása révén hiteles, pontos képet alakít ki a bűnözés mint társadalmi jelenség mennyiségi és minőségi jellemzőiről, összetételéről, alakulásáról, morfológiai sajátosságairól. A rendőrség mindezek mellett speciális bűnmegelőzési egységeket is működtet. A bűnmegelőzési egységek folyamatosan értékelik a lakosságot leginkább érintő bűncselekmények, szabálysértések alakulását, különös tekintettel valamely bűncselekmény elkövetési gyakoriságának ugrásszerű növekedésére vagy csökkenésére, illetve sorozatos elkövetésére.

Az Országos Rendőr-főkapitányság Bűnmegelőzési Osztálya fogja össze és szakirányítja a rendőrség bűnmegelőzési tevékenységét, amelyet a területi rendőri szervek bűnmegelőzési egységei többségében a bűnügyi igazgatóság osztályaként, míg Heves, Nógrád, Komárom-Esztergom, Tolna, Zala és Vas megyében a 2013. február 1. napjától hatályos állománytábla alapján a bűnügyi igazgatóságok bűnügyi osztályaiba tagozódva, bűnmegelőzési alosztályként hajtják végre.

A büntető igazságszolgáltatás közvetett módon hat a bűnözést eredményező, összetett társadalmi, gazdasági folyamatokra. Kedvezően hat a bűnmegelőzésre a bűnüldöző szervezet, a nyomozó hatóságok reakcióképességének fokozása, a bűnelkövetés kockázatának növelése, a büntető igazságszolgáltatás időszerűségének javítása, a büntetés elkerülhetetlensége, a polgárok igazságszolgáltatásba vetett hitének visszaállítása, a büntetőeljárások idejének rövidítése.

A helyi önkormányzatoknak aktív, kezdeményező szerepet kell játszaniuk a helyi közösség biztonságát szolgáló tervek elkészítésében és végrehajtásában. Kezdeményező szerepük van a helyi jelzőrendszerek, a legkülönbözőbb együttműködési formák szervezésében, a helyi bűnmegelőzési programok koordinálásában, végrehajtásában, valamint folyamatos

értékelésében. A helyi önkormányzat ösztönzi és motiválja a helyi közösség szakmai és civil önszerveződéseit, működteti a közterület-felügyeletet. Fontos szerepet tölthet be a társadalmi igények megfelelő becsatornázásával a bűnmegelőzés együttműködési rendszerében. Egyre erősödik a bűnmegelőzés építészeti eszközökkel szempont fontossága, amelyben az önkormányzatok – mint a területrendezésért, az építési engedélyek kiadásáért felelős hatóságok – elengedhetetlen szerepet játszanak. Hatósági jogkörében ugyancsak meg kell említenünk az önkormányzatok szerepét a szórakozóhelyek működésének szabályozásával kapcsolatosan, hiszen egy-egy település életét igencsak megkeserítheti a garázdaság, a rendzavarás gócpontjaként működő kocsmá vagy szórakozóhely. A stratégia csak az önkormányzatok közreműködésével válhat a helyi társadalompolitika integrált részévé.

A nevelési-oktatási intézmények dolgozói is kiemelkedő szerepet töltenek be a bűnmegelőzésben. Az óvónők, tanárok, gyermekvédelmi felelősök, iskolaorvosok, védőnők, szociális munkások, iskolapszichológusok nemcsak a gyermekvédelmi jelzőrendszer tagjaiként, hanem mint a nevelés, egészségfejlesztés és -megőrzés, a bűnmegelőzési információk közvetítői vesznek részt a prevencióban. A nevelés maga a bűnmegelőzés egyik alaptevékenysége, hiszen a biztonsággal és annak megőrzésével kapcsolatos információkat, attitűdöket, magatartásformákat a gyermekek és fiatalok nevelése folytán lehet a leghatékonyabban elsajátíttatni. Számos bűnmegelőzési tevékenységnek (előadásokon, tréningeken, táborokban, programokon módszerek elsajátítása) a nevelésre építve kell célba érnie, felerősítve a nevelés hatását.

A gyermekvédelmi intézményrendszer, azon belül a gyermekjóléti szolgálatok a gyermekek érdekét védő speciális személyes szolgáltatást nyújtanak, amelynek célja a gyermek testi, értelmi, érzelmi és erkölcsi fejlődésének, jólétének, a családban történő nevelésének elősegítése, a veszélyeztetettség megelőzése és a kialakult veszélyeztetettség megszüntetése. Ennek érdekében a gyermekjóléti szolgálatok gondozó tevékenységet (különösen családgondozást), ellátások közvetítését (szolgáltatást) és szervező tevékenységet (szervezést) is végeznek. A családok átmeneti otthonai, valamint a családok átmeneti otthona által működtetett krízisközpontok különleges szolgáltatást nyújtanak az életvezetési problémák vagy más szociális és családi krízis miatt otthontalanná vált, továbbá védelmet kereső szülőnek és gyermekének. A speciális gyermekotthon ellátást biztosít a súlyos pszichés tüneteket vagy súlyos disszociális tüneteket mutató, illetve alkohollal, droggal és egyéb pszichoaktív szerekkel küzdő gyermek számára. A javítóintézetek feladata a bíróság által javítóintézeti nevelésre utalt, illetve letartóztatásba helyezett fiatalok intézeti ellátása, reszocializációja.

A családsegítő szolgálatok a szociális vagy mentálhigiénés problémák, illetve egyéb krízishelyzet miatt segítségre szoruló személyek, családok számára az ilyen helyzethez vezető okok megelőzése, a krízishelyzet megszüntetése, valamint az életvezetési képesség megőrzése céljából nyújtanak szolgáltatást.

Az egészségügyi ellátórendszer tagjai: a védőnői szolgálat, a házi orvosok, a pszichológusok és pszichiáterek fontos szerepet töltenek be a veszélyeztetettség észlelésében, a jelzőrendszer működtetésében és áldozattá válás esetén a terápiás ellátásban.

A kormányhivatalok illetékes szervezeti egységei az Igazságügyi Minisztérium szakmai irányítása alatt, a rendőrséggel szoros együttműködésben látják el a pártfogó felügyelői feladatokat, az áldozatok segítségét és a jogi segítségnyújtást. A Pártfogó Felügyelői Szolgálat a gyermekvédelmi intézkedésként alkalmazott megelőző pártfogást, a felnőtt- és fiatalok elkövetők pártfogó felügyeletét, a közérdekű munka büntetés végrehajtásának felügyeletét és ellenőrzését, valamint mediációs tevékenységet végez büntető- és szabálysértési ügyekben. Ugyanez igaz az Áldozatsegítő Szolgálatra is, amely az áldozatot a szükségletének megfelelő módon és mértékben hozzásegíti alapvető jogai érvényesítéséhez, az egészségügyi, egészségbiztosítási ellátások és a szociális ellátások igénybeviteléhez, illetőleg indokolt

esetben azonnali pénzügyi segílyt nyújt, és állami kárenyhítésről dönt. Emellett, amennyiben szakjogászi segílyre van szükség, az Áldozatsegítő Szolgálat az ügyfelet a Jogi Segílynyújtó Szolgálathoz irányítja, ahol biztosítja számára a megfelelő jogi képviselést.

A büntetés-végrehajtási szervezet elsődleges feladata a letartóztatás és a szabadságvesztés-büntetések végrehajtása. Annak érdekében, hogy a fogvatartottak bűnismétlési kockázata alacsony legyen, szükséges, hogy a fogvatartott oktatása, képességfejlesztése már az intézetekben megkezdődjön.

A magyarországi egyházak és vallási közösségek a társadalom kiemelkedő fontosságú értékteremtő és közösségteremtő tényezői, amelyek hitéleti tevékenységük mellett nevelési, oktatási, felsőoktatási, egészségügyi, karitatív, szociális, család-, gyermek- és ifjúságvédelmi, kulturális, környezetvédelmi, sport- és más tevékenységükkel, valamint a nemzeti tudat ápolásával is jelentős szerepet töltenek be az ország és a nemzet életében. Az egyházi szervezetek aktívan vesznek részt az úgynevezett terápiai közösségek, rehabilitációs szolgáltatások működtetésében. Az egyházak egyéb missziós tevékenységük során megkülönböztetett figyelmet fordítanak a szükségben élők fölzárkózását segítő munkára. Az egyes egyházak önálló kezdeményezése és erőfeszítése az intenzív motiváció, amely egyedülálló módon hat a közösségek tagjaira. Az egyházak lehetőséget teremtenek a szemléletformálódásra, a tolerancia növelésére, valamint a szociális érzékenység kiterjesztésére. Az egyházak közvetítő szerepe például a cigány kisebbség esetében javítja az integrációs képességeket, és fejleszti a többségi társadalom befogadókészségét is.

A civil szervezetek a társadalmi kohézió fontos építőkövei. A bűnmegelőzés tekintetében számos szervezet rendelkezik az állami szereplőket meghaladó tudásbázissal, emellett kiterjedt kapcsolati tőkéjük, hitelességük komoly potenciált jelent. A civil szervezetek olyan társadalmi csoportokat és személyeket képesek megszólítani, amelyek sok esetben érdektelenek vagy ellenségesek az állami szereplőkkel szemben. Emellett fontos megemlíteni azon oktatási, képzési, áldozatsegítő szerepüket, amelyekkel a bűnmegelőzési tevékenységet tudják aktívan támogatni. A nyugdíjaskluboknak kiemelt szerepet kell szánni. Továbbra is szükséges fenntartani az olyan kiemelt jelentőségű civil szervezetek állami támogatását (például Fehér Gyűri Közhasznú Egyesület), amelyek tevékenysége nemzetközi viszonyosságokon alapul és hiánypótló.

A polgárőr-egyesületek önkéntesekből állnak, és alapfeladatuk a helyi közrend és közbiztonság védelme, valamint a bűnmegelőzésben való közreműködés érdekében közterületi járőrszolgálatot, figyelőszolgálatot, a közúti baleset helyszínén, valamint bölcsőde, óvoda, általános és középiskola közvetlen közelében jelzőri tevékenységet látnak el.

A kulturális intézmények, civil szervezetek mind a prevencióban, mind a reintegrációban fontos szerepet töltenek be azzal, hogy számos olyan programot szerveznek, amelyek különösen a kallódó, csellengő fiatalok számára rendszeresen biztosítják a szabadidő hasznos eltöltését. A közművelődési intézményekben számos veszélyeztetett fiatal vesz részt különböző zenei, képzőművészeti vagy kreatív foglalkozásokon, így hasznosan tudják idejüket eltölteni, valamint ki tudják bontakoztatni (rejtett) képességeiket.

A sportszakszövetségek, sportegyesületek, sportiskolák és sportlétesítmények bűnmegelőzési szerepe egyre erősödik, amelyet a stratégia kifejezetten támogat. A sport nagyszerű lehetőség a bűnmegelőzésben mind közösségformáló ereje, a hasznos szabadidő-eltöltés, mind személyiségformáló hatása miatt.

A társadalom önvédelmi képességének javítása érdekében jelentős feladataik vannak a gazdasági élet szereplőinek. A gazdasági szféra tagjaiban tudatosítani kell, hogy a vagyonuk, alkalmazottaik és ügyfeleik biztonságának védelme anyagi és erkölcsi érdekük. A gazdasági szervezeteket bevonni a megelőzésbe igen nehéz, de nem lehetetlen. Kidolgozatlan még a motivációs és támogatási rendszere azoknak a vállalkozásoknak, amelyek a bűncselekmények vagy devianciák következtében a marginalizáció veszélyébe került emberek integrációjának

elősegítésére képesek. A bűnmegelőzés támogatása közvetlenül is a közbiztonság érdekében végrehajtott direkt befektetés, ami a közbiztonság javulása révén már rövid távon is megtérül. A közbiztonság – mint kollektív, osztálytársadalmi termék – egyszerre mind piaci értelemben felfogható, pénzben kifejezhető előnyökkel kecsegtető kategória is. A jó közbiztonságú térségeknek jobb a lakosságmegtartó ereje, nagyobb a munkaerő- és a tőkevonzó képessége, jellemzően nagyobb értéket képesek előállítani.

A családok, főképpen a szülők feladata a nevelés, a védelmi és önvédelmi funkciók kialakítása, a szociális kompetenciák fejlesztése, a probléma- és konfliktusmegoldó képességek kialakítása. Ugyanakkor problémát jelent, hogy sok esetben maguk a szülők sincsenek tisztában az egyes bűncselekmények társadalmi veszélyességével, a gyermekeikre leselkedő veszélyekkel.

Az egyén maga tehet a legtöbbet biztonságáért. A nyitva felejtett bejárati ajtó, az őrizetlenül hagyott kerékpár, a táskából, zsebből kikandikáló telefon és pénztárca, a pulton felejtett tárcsa mind-mind alkalmat adnak a tolvajoknak. Az, hogy egy átmulatott éjszaka után ittasan beül-e a gépkocsi volánja mögé, vagy beszáll-e ittás sofőr mellé a kocsiba, hogy bezárja-e a kaput és a bejárati ajtót, hogy köt-e lakásbiztosítást, hogy-e értéket a gépjárműben, őrizetlenül hagyja-e értékeit, mind-mind az egyén saját döntése. A normakövetés hiánya kizárólag – arányos – szankciók alkalmazásával nem orvosolható.

8. BEAVATKOZÁSI TERÜLETEK, CÉLOK, INTÉZKEDÉSEK (INTÉZKEDÉSI TERV 2013–2015)

A közbiztonság fokozása, az állampolgárok szubjektív biztonságérzetének javítása, a bűnözést eredményező folyamatok kontrollálása, valamint a bűnözés mennyiségi csökkentése csak átfogó célkitűzések meghatározásával valósítható meg. Az átfogó célkitűzéseket specifikus célkitűzések elérésével lehet konkretizálni. A stratégia átfogó célkitűzéseit a prioritások, specifikus célkitűzéseit a beavatkozási területek jelentik. A prioritások és az azokon belül található beavatkozási területek adják azt a keretrendszert, amelyben a konkrét feladatként jelentkező intézkedések definiálhatók.

A stratégia tíz éves időtávja alatt két évente az egyes beavatkozási területeken új megvalósítandó intézkedések határozhatóak meg, a már meglévők módosíthatóak, alapvetően megváltoztathatóak, vagy törölhetőek.

A stratégia az egyes beavatkozási területeket követően tartalmazza az első időszakra, tehát a 2013–2015-re vonatkozó intézkedési tervet is, vagyis mindazon intézkedést, amelyeket ebben az időintervallumban kell végrehajtani, vagy végrehajtásuk előkészítését ekkor kell megkezdeni.

8.1. Településbiztonság

A közbiztonság – a modern európai felfogás szerint – olyan kollektív társadalmi termék, amely az egyének és közösségek tevékenységéből, az állami szervek hatósági intézkedéseiből, a polgárok önvédelmi képességei, és a vállalkozói piac nyújtotta szolgáltatások együtteséből alakul ki. Aktuális helyzetének bemutatása összetett feladat, amelyben a statisztikai mutatókkal kifejezhető változások, tendenciák bemutatásának ugyanúgy helye van, mint az önkormányzatok közbiztonságról alkotott véleményének vagy a közvélemény-kutatások eredményeinek. Azonban az, hogy ténylegesen milyen a közbiztonság, csak kellő körültekintéssel és óvatos következtetésekkel ragadható meg. Különösen igaz ez akkor, amikor több, egymástól különböző adottságú és népességű, sok esetben eltérő gazdasági-társadalmi fejlettségű (földrajzi) terület, régió alkotta ország közbiztonságának értékeléséről van szó. Ennek kiemelt jelentősége van, hiszen a gazdasági, társadalmi környezet változása, az eltérő adottságú területek közötti különbségek tovább mélyítették az egyes társadalmi

csoporthoz közti eltérést, amely elsősorban az anyagi javak tekintetében kifejezhető szélsőséges diszharmóniát mutat.

A közbiztonság helyzetét nem lehet „pillanatkép”-ként kezelni, megismerésében a tendenciák megragadására kell törekedni. Mindehhez viszont meg kell ismerni az okokat, azokat értelmezni, elemezni kell annak megállapítása érdekében, hogy a feltárt változások milyen mértékű hatást gyakorolnak a közbiztonságra. Ennek során tekintettel kell lenni a média közvéleményt befolyásoló hatására is, ugyanis a lakosság nem veszi figyelembe a statisztikai számadatokat, hanem a folyamatos intenzív információáramlásból tájékozódik, majd általánosít. Ennek hátterében az áll, hogy az információáramlás sebessége felgyorsult, a média pedig a nézettség növelése érdekében fokozza a bűnügyi híradások „bulvárosítását”. A lakosság ezáltal saját magát és környezetét is sokkal veszélyeztetettebbnek érzékeli és értékeli.

Egy település közbiztonsági helyzete a helyi problémák összességéből tevődik össze, ezért kezelése és a jogsértések megelőzése elsősorban helyi összefogással valósulhat meg hatékonyan. A jogsértések visszaszorítása osztársadalmi igény és feladat, amelyben az állami is civil szervezeteknek, szervezeteknek az összefogására van szükség.

Az együttműködők gondolkodásának, cselekvésének középpontjában bűnmegelőzési szemléletnek kell érvényesülnie annak érdekében, hogy a lakosság szubjektív biztonságérzete emelkedjen, az objektív biztonság kívánatos foka megteremtődjön, ami a település közbiztonságának stabilitásában realizálódik.

A településeken elkövetett jogsértések okai és feltételei között meg kell említeni a tágabb környezetbe tartozó szociális ellátottságot, az egészségügyi és közigazgatási fejlettséget, a műveltségi szintet, az igazságszolgáltatás pontosságát, gyorsaságát, a munkanélküliség mértékét és az általa érintett rétegeket, az általános gazdasági helyzetet, a létminimum szintje alatt és annak közelében élők számát, a lakáshelyzetet és a szociális ellátottsághoz szervesen kapcsolódó tényezőket. A közvetlenül befolyásoló szűkebb környezetben a család, az iskola, a munkahely, a baráti kapcsolatok, szórakozási lehetőségek és szokások, illetve a lakókörnyezet kialakítása is befolyásolja a bűnözés mértékét és minőségét.

A fentiekre tekintettel a prevenciós tevékenységet elsődlegesen a mikro- és makrokörnyezetben lévő okokra figyelemmel kell végezni.

A kriminológiai szakirodalom szerint a sértetté válásban többek között jelentős szerepe van a lakóhelynek is, a bűnözés elsősorban a városokhoz, kiemelten nagyvárosokhoz kötődő jelenség. Mint a nyugat-európai országok többségében, nálunk is a fővárosban a legmagasabb a bűncselekmények száma, mivel a magyar lakosság 18%-a ott él. Ugyanakkor területi megoszlás alapján a fővárosban kerül elkövetésre a regisztrált bűncselekmények 24–28%-a, amely alapján Budapest a lakosság arányát meghaladó mértékben veszélyeztetett bűnügyi szempontból.

Az állampolgárok többsége otthonát a nap jelentős részében felügyelet nélkül hagyja, és sokszor védelmére még a manapság már elvárható minimális anyagi ráfordítást igénylő biztonságtechnikai eszközöket sem alkalmaznak. Az emberek között a kapcsolatok is lazábbak a városi környezetben, és gyengébb a közösségi kohézió, mint egy kistelepülésen.

A leggyakoribb elkövetési helyek a városok utcái, elhagyatott parkjai, egyéb félreeső területei, nagyobb bérházak lépcsőházai vagy liftjei, tömegközlekedési eszközök, illetve a forgalmas, fiatalok által tömegesen látogatott találkozási pontok (bevásárlóközpontok, plázák parkolói, játéktér, pályaudvarok és környéke, metró átszállási csomópontok, földfelszíni tömegközlekedési eszközök megállóit).

Egyes közterületen elkövetett bűncselekmények, a rongálások, a garázdaságok, a testi sértések, a rablások egy jelentős részét szórakozóhelyekről indulva, vagy azok környékén követik el a tettesek.

A településeken folyó gazdasági tevékenységükből adódóan továbbra is a támadások célpontjai a különböző pénzüzetek, posták, pénzváltóhelyek, pénzszállítók, személyszállítók, üzemanyag-töltő-állomások, gyógyszerárak és kiskereskedelmi egységek. E helyszínek többségénél a biztonsági eszközök nem megfelelő színvonala, kezelése, vagy eleve a hiánya szintén elkövetést befolyásoló tényező.

Általánosan megállapítható, hogy az elkövetési magatartás kegyetlenebbé, az ellenállás megtörése a szükségesnél is sokszorosan durvábbá vált. Ennek eredményeként gyakoribb a sértettek bántalmazása.

A jogsértések erőszakkal történő megvalósításának tendenciája jól megfigyelhető a forgalmas helyen, napközben elkövetett rablásoknál. A tettesek a büntett minél gyorsabb és „zökkenőmentesebb” lefolyása érdekében alkalmazzák az erőszakot, vagy a valamilyen eszközzel való fenyegetést, nem egyszer súlyos sérülést okozva az áldozatnak.

A városokban gyakran előforduló módszer az útonálló jelleggel, idős, 60 év feletti – főleg női – sértettekkel szembeni utcán, lépcsőházban, vagy más elhagyatott helyen elkövetett támadás. Az esetek többségében egyszerűen fellökik a kiszemelt áldozatot, majd a földön fekvőtől elveszik értékeit.

Változatlanul a bűnözők potenciális célpontjait képezik a magánlakásokban egyedül élő, idős személyek. Az elkövetők többnyire éjjel, vagy a hajnali órákban megtévesztéssel vagy fizikai erőszakkal hatolnak be az ingatlanba, ahol megfélemlítéssel, de egyre inkább durva erőszakkal (tettleg bántalmazva, gúzsba kötve) szerzik meg az áldozatok pénzét, egyéb értéktárgyait.

A szubjektív életminőséget és a biztonságérzettel kapcsolatos attitűdöket jelentősen meghatározza a közösség összetartó ereje, ennek köszönhetően leginkább a kisebb településeken élők érzik biztonságban magukat, míg a nagyvárosokban élők között fordulnak elő legnagyobb arányban olyanok, akik félnek vagy nagyon félnek a bűnözéstől.

A települések lélekszámának növekedésével megfogalmazható a „biztonságérzet-lejtő”, de az is, hogy még a nagyobb városokban is meghatározó a biztonságérzet a helyi szomszédsági környezettel kapcsolatban.

A kutatási eredmények azt jelzik, hogy az emberek a magánszférájukkal (ház, lakás, lakókörnyezet) sokkal elégedettebbek, mint a tágabb társadalmi környezet életminőséghez köthető tényezőivel (demokrácia működése, környezetvédelem, közbiztonság).

Az emberek közötti bizalom és mindennapi szolidaritás ma is működik, ám egyre szűkebb körre koncentrálódik: korábban a szomszédságra, a munkatársi kapcsolatokra, a távolabbi rokonságra is kiterjedt. Ma azonban csak a szűk családra, esetleg a legközelebbi barátokra.

A szituatív eszközök lakossági elterjedtsége azt mutatja, hogy a polgárok akkor folyamodnak biztonsági eszközök alkalmazásához, amikor már sérelmükre például az első betörés megtörtént. Noha a védekezés színvonalának emelése sok kártól és kellemetlenségtől kímélné meg az embereket.

A nagyvárosokban inkább a nyílászárókat erősítik különböző technikai eszközökkel (biztonsági- és/vagy hevederzár, ajtó- és ablakrács), a kistelepüléseken viszont inkább házőrző kutyát tartanak.

Beavatkozási területek:

- Közösségi rendészet megteremtése,
- Bűnmegelőzés építészeti eszközökkel,
- Külterületeken élők biztonságának fokozása,
- Vagyoni védelem.

8.1.1.

8.1.2.

8.1.3.

8.1.4. Vagyonvédelem

A tulajdonhoz való jog a modern demokráciák egyik alappillére. Az állampolgárok tulajdonának védelme közhatalmi eszközökkel az állam egyik alapvető feladata, ugyanakkor az állam nem lehet kizárólagosan felelős a tulajdon garantálásában.

A viktimológia által bizonyított, hogy a bűncselekmények egy részében a sértett maga is „közreműködik” azzal, hogy valamilyen módon (magatartásával, hanyagságával, nemtörődőséggel) lehetővé teszi, vagy megkönnyíti annak végrehajtását.

Az időskorúak sérelmére jellemzően – elsősorban – vagyon elleni (különösen lopás, betöréses lopás, csalás) bűncselekményeket követnek el. Ezen bűncselekmények helyszíne többnyire az idős ember otthona, illetve közterület (parkok, utca). Gyakran előfordul, hogy „trükkös” lopás észlelésekor az áldozatok ellenállását követően a vagyon elleni bűncselekmény akár a testi épséget is veszélyeztető bűncselekménnyé alakul át.

Fontos tehát, hogy a lakókörnyezetében mindenki aktív részese legyen a saját érdekeit is szolgáló bűnmegelőző munkának, tegyen meg minden tőle telhetőt a maga és családjá, mások személye, illetve vagyona érdekében. Mindannyian válhatunk ugyanis bármely pillanatban bűncselekmény sértettjévé, ezért megelőzni mindannyiunk érdeke. Ezáltal a vagyonvédelemmel kapcsolatos minden intézkedés fő célja az állampolgárok folyamatos tudatformálása révén az önvédelmi mechanizmusaik kialakítása és továbbfejlesztése, az öngondosodásra való nevelés, valamint a tulajdonhoz kapcsolódó egyéni felelősségérzet kialakítása.

Az összes ismertté vált deliktum meghatározó részét évek óta a vagyon elleni bűncselekmények teszik ki. Ezek azok a jogsértések, amelyek az állampolgárok szubjektív biztonságérzetét leginkább befolyásolják, ezért visszaszorításuk indokolt. A kialakítandó hatékony és megfelelő prevenciós intézkedéseknek az érintett területek helyzetértékelésén kell alapulnia. A korábban már bevezetett prevenciós protokollok, taktikák, technikák, metodikák hatékonyságát szintén elemzésekkel lehet értékelni, mérni, átdolgozni, fejleszteni. E tanulmányok hasznosulásának fontos része továbbá, hogy megállapításaik alapján meghatározhatóak a konkrét beavatkozás célterületei is.

Intézkedések:

- A.
- B.
- C.
- D.

E. Mobil Bűnmegelőzési Centrum kialakítása, teszteléses működtetése

Intézkedés:	A lakosság mind szélesebb körének preventív jellegű elérése érdekében meg kell vizsgálni, és ki kell dolgozni, hogy a D. pontban kialakított statikus Bűnmegelőzési Centrum funkcióját dinamikus módon, non-profit mobil Bűnmegelőzési Centrumokkal az országot lefedve (a Centrumhoz illeszkedően egységesen kialakított 3 db kisbusz, amelyek működési területe: Kelet-, Közép-, és Nyugat-Magyarország) hogyan lehet biztosítani. Ezzel nemre, korra, település szerkezettől, elhelyezkedésétől függetlenül a lakosság széles köréhez hatékonyan eljuttathatóak azok a rendészeti prevenciós ajánlások, amelyek segítségével az állampolgárok önvédelmi képessége fokozható.
Felelős:	rendőrség
Partner:	BM, PM, ITM, NBT
Forrás:	az első évben 30 millió forint, azt követően évente 5 millió forint, NBT költségvetés
Eszköz:	5 db kisteherautó egységes kialakítása, felszerelése, kommunikáció, tájékoztatók,

	szakemberképzés
Határidő:	2015-től folyamatosan
Indikátor:	érdeklődők, rendezvények, települések, minta biztonságtechnikai eszközök száma, futott kilométer

8.2. Gyermek- és ifjúságvédelem

A gyermek- és ifjúságvédelem, a fiatalok nevelése annak érdekében, hogy a társadalom hasznos tagjaivá váljanak, az egész társadalom és az állam egyik legfontosabb és legalapvetőbb feladata és értéke.

A gyermek és ifjúságvédelem célcsoportját a 0-24 éves korú gyermekek és fiatalok alkotják. Ez a korcsoport kiemelten veszélyeztetett, ezért a stratégia kiemelten fókuszál a tagjaira.

A gyermek- és ifjúságvédelem területén elsődlegesen fontos szerepet játszanak az úgynevezett nevelési és kulturális színterek, amelyeknek elengedhetetlen szerepe van a fiatalok védelmében, a védelmi mechanizmusaik kialakításában, az erkölcsi normák közvetítésében, az emberré válásban, a jogkövető magatartás kialakításában. Ezek a család, a nevelési-oktatási intézmények és a hasznos szabadidő-eltöltés színterei.

A legszervezettebben és leghatékonyabban a nevelési-oktatási intézmények színterén lehet olyan beavatkozási pontot kialakítani, amely hosszú távon hat, amennyiben tudatosan célozza meg a fiatalok elkövetővé és áldozattá válásának megelőzését. A prevenció területén elengedhetetlen a tanulás és a munka, mint érték hangsúlyozása. A tanulás, mint a siker legális elérési útja gyakran háttérbe szorul a felnövekvő gyermekek körében, ami nem megengedhető. A családok elérése jóval nagyobb nehézséget okoz, hiszen hozzájuk a médián, a helyi bűnmegelőzési programokon, a szóróanyagokon keresztül illetve a gyermekek közvetítésével, a gyermekeknél elért magatartásváltozás befolyásoló erejével lehet eljutni. A családok életébe hatékonyan a családtámogatási rendszeren keresztül lehet beavatkozni ösztönözve a felelős gyermekvállalást, a gyermekek felneveléshez szükséges testi, lelki, szellemi és erkölcsi felelősség erősítését, hiszen a szakemberek szerint a gyermekek prevenciós védelme az anyai várandóssággal egyidőben kezdődik.

Kiemelkedően fontos továbbá a szabadidő-eltöltésének színtere, hiszen a legtöbb áldozattá válás és elkövetővé válás ezen a színtéren valósul meg.

A prevenció akkor a leghatékonyabb, ha az intézkedések és színterek a módszerekkel összhangban egymás hatását erősítik, és semmiképpen nem gyengítik.

A kisközösségi – családi, iskolai, hasznos szabadidő-eltöltési – színterek nevelő hatásainak erősítésével csökkenthető a kallódó fiatalok csoportja. Az egészségügyi, a szociális szolgáltatások, a szociál-, és foglalkoztatáspolitikai képviselői, az iskolák, a rendőrség, a pártfogó felügyelők és az igazságszolgáltatási szereplők közötti jelzőrendszer és együttműködés kialakítása, valamint az önkormányzatok és a jegyzők közötti folyamatos munkakapcsolatok megelőzik a veszélyeztetetté és a veszélyeztetővé válást. A gyermekvédelmi jelzőrendszer működtetése a bűnelkövetés felé sodródó és az áldozattá váló fiatalok számát csökkenti.

A nevelési-oktatási intézmény azonban nem csak a bűnmegelőzési információk célba juttatásának az egyik színtere, hanem számos bűncselekmény elkövetési helyszíne (iskolai zaklatás, iskolai erőszak) vagy egyes bűncselekmények kialakulásának oksági tényezői visszavezetnek az iskolába (például önbíraskodás, rablás). Éppen ezért a nevelési-oktatási intézményekben folyó bűnmegelőzésnek kettős célja van: az áldozattá válás megelőzése mellett az elkövetővé válás megelőzését is magában foglalja.

A bűnmegelőzés fontos területe a hasznos szabadidő-eltöltés megteremtése, hiszen a csellengő, céltalan gyermekek gyakran unalmukban követnek el akár súlyos bűncselekményeket. A játék, az élmények, a közösségek összefonódása olyan

mikrokörnyezetet alakít ki, amely hatványozottan képes a védelmi és megtartó funkciót kifejteni, ezért alkalmas az elkövetővé válás megelőzésére, a bűnismétlés megelőzésére egyaránt.

Az ifjúság erkölcsi fejlesztése a sport egyik fontos feladata is. Az erkölcsfejlesztő feladatát a sport a benne rejlő sajátosságokon keresztül eredményesen oldhatja meg, ugyanis a csoportba való beilleszkedés, a szabályok betartása, egymás támogatása, a gyengébbek segítése, a kölcsönös bizalom, hogy az eredmények elérésében mindenki a tudása legjavát adja, a közös célok, a hagyományok ápolása, a sport törvényeinek önkéntes elfogadása, betartása, a kollektíva hírnevének növelése közös erőfeszítések eredménye.

A gyermekek és fiatalok kiemelt kockázatú csoportot képeznek bűnmegelőzési szempontból, hiszen hiszékenységük, bizalmuk, óvatlanságuk és csekély testi erejük miatt kiváló célpontjai egy-egy bűncselekménynek. A kortárs csoport nyomására hajlamosak olyan cselekmények gyakran csoportos elkövetésére, amelynek következményeivel nincsenek tisztában, és ez az információhiány az elkövetővé válásuknak kiemelkedő kockázatát jelenti. Éppen ezért a gyermek- és ifjúságvédelem intézkedéseinek kiemelten koncentrálnia kell ezen célcsoport igényeire és a kettős célzatú speciális prevenciós programok kidolgozására.

A mindennapi életünket az írott és íratlan szabályok tömege határozza meg. A gyermekeknek meg kell ismerkedniük ezekkel a szabályokkal és meg kell tanulniuk, hogy ezek nagy része az ő biztonságukat szolgálja. E magatartási szabályok ismeretében várhatjuk csak el tőlük, hogy idejében felismerjék a különböző veszélyeket, azok kockázatát és lehetséges következményeit, hiszen ezáltal tudnak csak helyes döntéseket hozni.

A [Btk.](#) gyermekek és fiatalok számára nehezen érthető, illetve nem ismerik annak tartalmát. Vékony a diákcsínyek és a bűncselekmények közötti határmezsgye, amelyet sajnos igen gyakran átlépnek. Ennek pedig a legfőbb oka az, hogy nem tudják, mit szabad és mit nem, és gyakran sok olyasmiről hiszik, hogy diákcsíny, ami kimeríti a bűncselekmény kategóriáját.

Az elhúzódoó büntetőeljárások során a fiatalok terheltek nem kapják meg a szükséges segítséget és támogatást a visszaesés megakadályozása, valamint a társadalomba való visszailleszkedés érdekében, ugyanakkor a gyermekkorú elkövetőkkel sem tud adekvát módon foglalkozni a gyermekjóléti alap- és szakellátás. Ezekre kell megoldást találni többek között a megelőző pártfogás intézményével.

A gyermekvédelem és a büntető igazságszolgáltatás területén eltér az eljárások funkciója, azonban az alkalmazott eszközökkel elérni kívánt célok egységes nevezőre hozhatók: ez pedig a gyermek és fiatalok szocializációjának elősegítése, sikeres beilleszkedése a társadalomba, a bűnismétlés megelőzése minél korábbi szakaszban és a további büntetendő cselekmény elkövetésétől való tartózkodása.

A statisztikai adatok és a szakmai tapasztalatok alapján a kettős cél figyelemmel kísérése mellett az alábbi beavatkozási területeket különíthetjük el.

Beavatkozási területek:

- Megelőző vagyonvédelem,
- Hasznos szabadidő-eltöltés,
- Konfliktusok és az erőszak megelőzése, kezelése,
- Szenvedélybetegségek megelőzése, alkohol- és drogprevenció,
- A média és az internet veszélyei.

8.2.1.

8.2.2.

8.2.3.

8.2.4.

8.2.5.

8.3. A bűncselekmények áldozatainak segítése, az áldozattá válás megelőzése

A kriminálpolitika napjainkra már felismerte, hogy az elkövetők alapvető emberi jogainak betartása mellett az áldozatok jogait is biztosítani kell. Az állam áldozatpolitikai feladatai, ezen belül áldozatsegítési kötelezettsége is, egyrészt az állami büntetőhatalom monopóliumából, másrészt a bűnmegelőzés alapjogi céljából és az állam azon kötelezettségéből ered, amely szerint az alapvető jogok tiszteletben tartása és védelme az állam elsőrendű kötelezettsége. Az állam alapjogvédelmi kötelezettsége magában foglalja, hogy pozitív intézkedésekkel gondoskodik az érvényesülésükhöz szükséges feltételek kialakításáról. Az állam nem lehet tétlen az olyan helyzetekkel szemben, amelyek az alapjogokat sértik, ilyen esetekben az összes rendelkezésére álló eszközzel mindig fel kell lépnie.

A kriminálpolitika részeként ma már az állam az elkövetők megbüntetése mellett lehetővé teszi, hogy más szempontok is érvényesüljenek, többek között a megelőzés és a helyreállítás.

A helyreállító igazságszolgáltatás koncepciója azt jelenti, hogy elfogadjuk a bűncselekmény következtében sértetté, áldozattá vált személyek jogos igényét arra, hogy megváltozott élethelyzetükben segítséget kapjanak. Az áldozat innentől kezdve már nemcsak egy speciális, az esetről közvetlen ismeretekkel rendelkező tanú, hanem olyan személy, akinek érzelmi, pszichikai, fizikai, végső soron anyagi rehabilitációja, társadalmi integrálása az egész közösség érdekében áll. Napjaink kriminálpolitikájának éppen ezért kiemelt feladata a bűnözés okozta káros hatások csökkentése és a bűncselekményeket elszenvedő személyek társadalmi, erkölcsi és anyagi sérelmeinek enyhítése, amellyel az állam kifejezésre juttatja, hogy a társadalom, a közösség szolidáris az áldozatokkal.

Az áldozatsegítés során nem szabad szem elöl téveszteni a prevenciós vonatkozásokat sem. A vizsgálatok és felmérések ugyanis egybehangzóan azt jelzik, hogy aki bűncselekmény áldozatává vált, a jövőben nagyobb eséllyel lesz újabb, azonos vagy más típusú bűncselekmény áldozata, mint az, aki még nem volt sértett.

Az áldozatsegítés területén integrált és összehangolt megközelítésre van szükség, összhangban a bűncselekmény áldozatává váló személyek jogainak érvényesítését és támogatásuk javítását szolgáló stratégiáról szóló tanácsi következtetésekben foglaltakkal. A hazai implementáció előtt álló [2012/29/EU irányelv](#) minimumszabályokat állapít meg a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozóan.

A jól működő áldozatpolitika nem csak a bűncselekmények áldozatai számára jár előnyökkel, a társadalom egésze számára is hasznos, hiszen általa hosszú távon csökkenhet a bűnözésre, az egészségügyi és a szociális ellátórendszerre fordított kiadások összege, az áldozattá válás kockázata, nőhet a feljelentési hajlandóság, javulhat az igazságszolgáltatás működésének hatékonysága.

Beavatkozási területek:

- Az áldozattá válás megelőzése,
- A másodlagos viktimizáció elkerülése,
- Áldozatsegítő szolgáltatások szélesítése.

8.3.1.

8.3.2.

8.3.3.

8.4. Bűnismétlés megelőzése

Az átfogó igazságügyi reform részeként a 2010-es országgyűlési választást követően komoly változást jelentettek a büntetőjog területén bekövetkezett módosítások (a „három csapás” törvény, illetve a középmérték alkalmazásának lehetősége), valamint a szabálysértési joganyag korszerűsítése. A reform eredményeként a fogvatartottak létszáma a 2011-es év

egészet tekintve, a korábbi éveknek megfelelő tendenciát folytatva tovább emelkedett. A 2011. december 31-ei, 17.210 fős létszám 882 fős növekedést jelent az előző év azonos adatához viszonyítva. A fogvatartotti populáció jelenleg 18.300 fő, ami több mint 1.000 fős, drasztikus emelkedést jelent fél év alatt.

A kormányzat büntetés-végrehajtással kapcsolatos központi célkitűzése a munkáltatás szélesebb fogvatartotti körre való kiterjesztése, amely nem csak a reintegráció elősegítését szolgálja, de jelentősen hozzájárul az önálló büntetés-végrehajtás eléréséhez. További cél a büntetés-végrehajtási intézetek belső ellátása, és a közmunka programokban való részvétel.

Ugyanakkor a büntetés-végrehajtási intézetek túltelítettek, melynek fő oka, hogy a fogvatartottak létszáma dinamikusan növekszik, míg a férőhelyek száma adott. A létszámnövekedés, valamint az ebből eredő zsúfoltság jelentős kihatással van a büntetés-végrehajtási intézetek rendjére, biztonságára éppen úgy, mint a fogvatartottak foglalkoztatására, oktatására és reintegrációs lehetőségeire. A büntetés-végrehajtási intézetekben országos átlagban 145 százalékos a telítettség, intézetenként ez a mutató időszakoktól függően 200% felett is lehet annak ellenére, hogy az elmúlt években jelentős előrelépések történtek a telítettség csökkentése érdekében.

A költségek csökkentése és a hatékonyság fokozása érdekében az európai államok többsége a bűnözés kezelése során elkülöníti egymástól a társadalomra kiemelkedő veszélyt jelentő súlyos bűncselekmények befolyásolására alkalmas eszközöket, és a kevésbé súlyos, a „kiskriminalitás” körébe tartozó bűncselekményekre méretezett eszközöket. Ebben a megközelítésben a szabadságvesztés büntetést elsősorban a súlyos bűncselekményt elkövetőkkel szemben kívánják alkalmazni, míg az enyhébb súlyú bűncselekményt elkövetőkkel szemben a diverziós megoldások és az alternatív szankciók alkalmazását szorgalmazzák. A büntetőeljárás során alkalmazott intézkedések és büntetések megválasztásánál és végrehajtásánál nem mellékes, hogy ezek az eszközök mennyire alkalmasak a bűnözés csökkentésére és az igazságszolgáltatás tehermentesítésére. A fejlett országok egyre határozottabban érvényesítik azt az elvet is, hogy a bűnözés kezelésére fordított költségek nem lehetnek magasabbak, mint a bűnözéssel okozott kár. A szabadságvesztés kiváltására alkalmas megoldások keresésében és a végrehajtásra szolgáló szervezetrendszer fejlesztésében igen fontos szerepet játszik a költségek csökkentésének szándéka. Az adófizetők érdekében keresik, támogatják a diverziós megoldásokat, töreksenek a rövid tartamú szabadságvesztések felváltására.

A bűnüldözés és a büntető igazságszolgáltatás hagyományos eszközei még mindig csak igen csekély mértékben képesek a bűncselekményekkel okozott károk megtérítésére. Ezt a jövőben orvosolni kell. Ezt a célt szolgálja a resztoratív (helyreállító) szemlélet.

A legfejlettebb eszközt a helyreállító igazságszolgáltatás módszere jelenti, amely optimális esetben az elkövetőt felelősségvállalásra készíteti, tehermentesíti az állami igazságszolgáltatási rendszert, és a közösség megerősítésének igényét, az egyéni felelősségvállalás fontosságát hirdeti.

Beavatkozások:

- Fogvatartottak munkaerő-piaci és társadalmi reintegrációjának elősegítése,
- Alternatív szankciók és helyreállító módszerek alkalmazásának erősítése a bűncselekménnyel okozott kár kompenzálása érdekében.

8.4.1.

8.4.2.

8.5. Horizontális intézkedések

Az ország közbiztonsági helyzetének pontosabb megismerése, a bűnmegelőzési munka finanszírozása, vagy a bűnmegelőzésben érintett nemzetközi szervezetek munkájában való

részvétel horizontálisan érvényesülő feladatok, a hozzájuk kapcsolódó intézkedéseket külön indokolt megjeleníteni.

Intézkedések:

- A.**
- B.**
- C.**
- D.**
- E.**
- F.**

8.6. Az intézkedési Terv 2013–2015 részben alkalmazott rövidítések

Az intézkedési Terv 2013–2015 részben alkalmazott rövidítések és azok magyarázatai

	A	B
1.	BM	Belügyminisztérium
2.	BVOP	Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoksága
3.	EMMI	Emberi Erőforrások Minisztériuma
4.	IH	Igazságügyi Hivatal
5.	IM	Igazságügyi Minisztérium
6.	KLIK	Klebsberg Intézményfenntartó Központ
7.	LÜ	Legfőbb Ügyészség
8.	MABISZ	Magyar Biztosítók Szövetsége
9.	ME	Miniszterelnökség
10.	NAV	Nemzeti Adó- és Vámhivatal
11.	NBT	Nemzeti Bünmegelőzési Tanács
12.	CSINI	Család, Ifjúság- és Népesedéspolitikai Intézet
13.	ITM	Innovációs és Technológiai Minisztérium
14.	PM	Pénzügyminisztérium
15.	NKE	Nemzeti Közszolgálati Egyetem
16.	NFSZ	Nemzeti Foglalkoztatási Szolgálat
17.	NMHH	Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság
18.	OBDK	Országos Betegjogi, Ellátottjogi, Gyermekjogi és Dokumentációs Központ
19.	OBH	Országos Bírósági Hivatal
20.	SZGYF	Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság
21.	SZVMSZK	Személy-, Vagyonvédelmi és Magánnyomozói Szakmai Kamara
22.	OKRI	Országos Kriminológiai Intézet

9. MONITORING

A stratégiában meghatározott célokhoz rendelt intézkedések végrehajtását az intézkedésben felelősként megnevezett szervezetek végzik. Megvalósulásuk monitoringja a dokumentumban meghatározott alapelvek és indikátorok figyelembe vételével zajlik.

A NBT kétévente összesíti a bűnmegelőzési stratégia megvalósítását szolgáló feladatok végrehajtásáról készült monitoring jelentéseket, elemzi megállapításaikat valamint eredményeiket és a titkárság Jelentést készít az NBT számára az előrehaladásról.

Jelen szakpolitikai stratégiát a NBT kétévente felülvizsgálja, és a Jelentés, valamint az aktuális, bűnmegelőzéssel kapcsolatos veszélyek, jelenségek és tendenciák figyelembe vételével javaslatot tesz a stratégia szükséges módosítására.

A stratégiához kapcsolódóan, céljainak megvalósítása érdekében intézkedési tervek készülnek. Jelen stratégia tartalmazza a 2013–2015-ben végrehajtani vagy megkezdeni és a stratégia teljes időtávjá alatt folyamatosan végrehajtani szükséges intézkedésekre vonatkozó tervet.

Az intézkedési tervek ezt követően kétévente, kétéves időtávra kerülnek megalkotásra. Az intézkedési tervek előkészítését a NBT végzi a teljes időtávra vonatkozó feladatok, a korábbi monitoring jelentések tapasztalatainak, valamint az egyes intézkedések szinergiáinak figyelembe vételével.